

**בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים**

ת.צ.

עדי ליבוביץ, ת.ז. 022856546

מרח' בבלי 16 תל אביב

ע"י ב"כ עוה"ד דן שריזלי ו/או ירון שריזלי ו/או בעצמו

מרח' מנחם בגין 7 רמת גן 52521

טל: 03-6126444 פקס: 03-6126555

adileibowitzlaw@gmail.com

המבקש

- נ ג ד -

מדינת ישראל – רשות המסים בישראל, מס' 500106158

רח' בנק ישראל 5, ת.ד. 320, ירושלים, 9100202

ע"י ב"כ מפרקליטות ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

דרך מנחם בגין 154, תל-אביב, ת.ד. 33051

טל' 073-3736435 פקס' 02-6468005

המשיבה

נחתם בתאריך: 5.1.23

מהות התביעה: כספית.

הסעדים המבוקשים: כספיים, הצהרתיים, צווי עשה

סכום התביעה האישי של המבקש: 7.85 ש"ח.

הסעד הכספי המוערך המבוקש לכלל חברי הקבוצה: 17.7 מליון ש"ח.

סכום האגרה: 1,850 ש"ח בהתאם לתקנה 7א(א)(1) לתקנות בתי המשפט(אגרות), התשס"ז-2007 ופרט 22א. לתוספת לתקנות אלו.

האם קיים הליך נוסף בבית משפט או בבית דין, בקשר למסכת עובדתית דומה שהמבקש הוא צד לו או היה צד לו? לא

בקשה לאישור תובענה מנהלית כייצוגית

הזמנה לדין

הואיל ומר עדי ליבוביץ הגיש/ה נגדך בקשה לאישור תובענה מנהלית כייצוגית את/ה מוזמן/ת להגיש תשובה לבקשה בתוך 90 ימים מיום שהומצאה לך הזמנה זו.

לתשומת לבך, אם לא תגיש/י תשובה לבקשה אזי לפי תקנה 130 לתקנות סדר הדין האזרחי, התשע"ט-2018, תהיה לתובע/ת הזכות לקבל פסק דין שלא בפניך.

הסעד המבוקש

1. בית המשפט הנכבד יתבקש בזאת מטעם המבקש לאשר את התובענה המצ"ב כנספח א' לבקשה זו כתובענה ייצוגית בהתאם לסמכותו בסעיף 8 (א) לחוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו – 2006.

תיאור בעלי הדין

2. המבקש הנו עורך דין עצמאי.
3. המשיבה אחראית על גביית המסים במדינת ישראל.

מהות הבקשה

4. עניינה של בקשה זו הסכומים שאותם גובה המשיבה ביתר ושלא כדין מאת חברי הקבוצה בקשר למכתבי ההתראה שהיא שולחת אליהם בקשר לחובותיהם הנטענים ולאמור בהם בעניינים הבאים:

4.1. למרות הודעת המשיבה כי היא גובה רק סך של 2 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים, בפועל גובה המשיבה 4 ₪ בגין מכתב ההתראה הראשון שהיא שולחת. בכך גובה המשיבה שלא כדין 2 ₪ נוספים בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים.

4.2. המשיבה שולחת את מכתב ההתראה השני אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון ובכך בפועל המשיבה אינה מאפשרת לחברי הקבוצה לשלם את החוב המפורט במכתב ההתראה הראשון. בפעולתה זו גובה המשיבה שלא כדין גם תשלום נוסף של 2 ₪ בגין מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בקשר לחוב הנטען (בעניינו של המבקש ריבית נוספת של 2 ₪).

4.3. גם הסך של 2 ₪ למכתב שאותו הצהירה המשיבה שהיא גובה בפועל בגין מכתבי ההתראה אינו עומד בדרישות תקנה 1 לתקנות המסים (גבייה) (קביעת הוצאות מרביות), תשע"א – 2011 (להלן: "תקנות הגבייה") הואיל וכמפורט להלן לו היתה פועלת המשיבה על פי התקנות היה עליה לגבות מהחייבים את ההוצאות הישירות בלבד שהיו לה בקשר למכתב ההתראה ואלו עומדת למשיבה על סך כולל מוערך של כ-0.15 ₪ (כחמש עשרה אגורות) בלבד למכתב. בכך מתעשרת המשיבה שלא כדין בסך נוסף של 1.85 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים.

5. ולהלן הפרוט.

העובדות

6. ביום 8.11.22 הגיע לידי המבקש, באמצעות דואר ישראל, מכתב התראה שנשלח אליו על ידי המשיבה בדואר רגיל, הנושא תאריך 24.10.22 ושכותרתו "דרישה והודעה לתשלום חובות". במסגרת מכתב זה טענה המשיבה לחוב בסך כולל של 539 ₪, המורכב מחוב מס, המצוי בשלב אכיפה של "התראה" (להגדרת מונח זה ראה סעיף א למכתב) המשווער לסך של 535 ₪ וכן "הוצאות התראה" בסך של 4 ₪ בגין מכתב ההתראה עצמו ובסך הכל 539 ש"ח.

7. המבקש שילם את החוב הנטען במכתב כבר ביום 9.11.22, היינו מיידית ויום למחרת קבלת מכתב ההתראה.

העתק מכתב ההתראה של המשיבה ועליו אישור התשלום נושא תאריך 9.11.22 מצ"ב **כנספח 1**.

8. ביום 14.11.22 פנה המבקש למשיבה וביקש לדעת מהם רכיבי הדרישה שנשלחה אליו.

העתק מכתב המבקש מיום 14.11.22 מצ"ב **כנספח 2**.

9. ביום 16.11.22 השיבה המשיבה לפנייה – על פי תשובת המשיבה קרן החוב הרשומה במכתב (527 ₪) מורכבת מחוב קרן של 511 ₪ וכן מריבית של 16 ₪ המשווערים נכון למועד הוצאת המכתב לחוב כולל של 535 ₪ ובנוגע לחיוב של 4 ₪ בגין מכתב ההתראה רשמה המשיבה (בסעיף 5 למכתבה) כי "בגין מכתב התראה / הרשאה זה חויב חשבונך בסכום של 4 ₪ (לידיעתך עבור כל מכתב הוצאות התראה / הרשאה מחויב מצב חשבון בסכום זה)".

העתק מכתב התשובה של המשיבה מיום 16.11.22 מצ"ב **כנספח 3**.

10. היות ובתשובת המשיבה לא היה מענה ענייני לפניית המבקש לעניין רכיבי עלות מכתב ההתראה פנה המבקש פעם נוספת למשיבה ביום 16.11.22 וביקש לדעת מהם רכיבי הדרישה.

העתק מכתב המבקש מיום 16.11.22 מצ"ב **כנספח 4**.

11. ביום 21.11.22 הגיע לידי המבקש, באמצעות דואר ישראל, מכתב התראה שני שנשלח אליו בדואר רגיל על ידי המשיבה והנושא תאריך 4.11.22. במסגרת מכתב זה טענה המשיבה כבר לחוב כולל של 543 ₪, המצוי כבר בשלב אכיפה של "הרשאה" (להגדרת מונח זה ראה סעיף א למכתב). כעולה מהמכתב יתרת חובו של המבקש כבר הפכה להיות משוערכת לחוב של 537 ₪ (לעומת חוב משוערך של 535 ₪ במכתב ההתראה הראשון) ו"הוצאות התראה" גדלו לסך של 6 ₪ (לעומת סך של 4 ₪ במכתב ההתראה הראשון) ובסה"כ – 543 ש"ח.

12. המבקש מיהר ושילם גם את החוב הנטען במכתב ההתראה השני כבר ביום 22.11.22, היינו יום אחרי שקיבל אותו.

העתק מכתב ההתראה של המשיבה ועלי אישור התשלום נושא תאריך 22.11.22 מצ"ב **כנספח 5**.

13. ביום 24.11.22 השיבה המשיבה למכתבו של המבקש מיום 16.11.22.

העתק מכתב התשובה של המשיבה מיום 24.11.22 מצ"ב כנספח 6.

14. מפאת חשיבותו של המכתב להלן נוסח התשובה במלואה:

"במענה למכתבך מיום 16.11.22 להלן התייחסותי:

רכיב החיוב 4 שבו חויבת, נוצר בגין מכתבי ההתראה שנשלחו אליך. כל מכתב חויב ב-2 ש.

החיוב נובע מסעיף 12ט לפקודת המסים גביה, קובע התייחסות להוצאות סבירות שיישא החייב בעת נקיטת אמצעי אכיפה, במקרה הנ"ל אמצעי האכיפה הינם שני המכתבים שנשלחו אליך.

בהמשך לסעיף זה בתקנות המסים קיים סעיף קביעת הוצאות מרביות בהם נקבע סכום ההוצאות המרביות שניתן לגבות בהפעלת אמצעי אכיפה.

על מכתבי התראה והרשאה, סכום הגבייה המקסימלי הינו 16 ש למכתב.

במקרה הנ"ל, חויבת בסכום מינימלי של 2 ש למכתב.

המכתבים בגינם חויבת:

מכתב התראה ב-24.10.22 ומכתב הרשאה נוסף ב-4.11.22.

בכבוד רב,

חנן נקר

ממונה אכיפת הגביה - מיסוי עקיף"

15. יצויין גם כי האמור במכתב זה שלעיל ולפיו המשיבה אמורה לגבות סך של 2 ש בלבד לכל מכתב התראה אף תואם את הודעת החדילה שהגישה המשיבה במסגרת תובענה ייצוגית ייצוגית שהוגשה נגדה בשנת 2015 (ת.צ. 11354-04-15 גלייזר נ' רשות המסים) שם הודיעה המשיבה כי החל מיום 9.7.15 היא תגבה מהחייבים סך של 2 ש בגין מכתב התראה (ראה סעיף 4 להחלטה).

העתק ההחלטה בת.צ. 11354-04-15 מצ"ב כנספח 7.

16. להשלמת המסכת העובדתית יאמר כי ביום 18.12.22 השיבה המשיבה לחשבון הבנק של המבקש 546 ש. נכון למועד הגשת בקשה זו המשיבה לא שלחה למבקש כל מכתב בעניין.

17. עד כאן הפרוט העובדתי.

הטיעון המשפטי

המשיבה גובה שלא כדין סכומים ביתר בגין מכתבי ההתראה שהיא שולחת לחייבים

18. כאמור במכתבו של מר נקר מהמשיבה מיום 24.11.22 על המשיבה לגבות סך של 2 ש בלבד בגין מכתב התראה. דברים אלו עומדים כאמור גם בקנה אחד עם הודעת החדילה שנתנה המשיבה במסגרת ת.צ. 11354-04-15 במסגרתה הודיעה המשיבה כי היא תגבה סך של 2 ש בעבור כל מכתב דרישה שהיא מוציאה לחייבים.

19. בפועל כאמור גבתה המשיבה מהמבקש 4 ₪ בקשר עם מכתב ההתראה הראשון ובכך היא פעלה שלא כדין ובניגוד למצגיה שלה ואף התעשרה שלא כדין מפעולתה זו.

20. אומנם במכתבו של מר נקר ניסתה המשיבה לתרץ את גביית היתר ולטעון כי הסכום של 4 ₪ המופיע במכתב ההתראה הראשון הוא בעבור שני מכתבי ההתראה שהוציאה המשיבה למבקש ואולם ברור כי טענה זו אינה נכונה וזאת לאור העובדה שבמכתב ההתראה השני נדרש המבקש לשלם כבר 6 ₪ בעבור שני מכתבי ההתראה, היינו המשיבה הוסיפה במכתב ההתראה השני עוד 2 ₪ לאותם 4 ₪ שהיא דרשה מהמבקש כבר במכתב ההתראה הראשון.

21. זאת ועוד טענתה זו של המשיבה גם אינה הגיונית על פניה, שהרי כיצד בדיוק המשיבה יודעת מראש שהחייבים חברי הקבוצה לא ישלמו את חובם עם קבלת המכתב הראשון? ברור אם כן הוא שטענת המשיבה בעניין זה אינה אלא ניסיון לא מוצלח של המשיבה לתרץ בדיעבד את התנהלותה.

22. אשר על כן ולאור האמור ברור כי המשיבה פעלה בעניין זה שלא כדין ובניגוד למצגיה והתחייבויותיה שלה ועל כן עליה להשיב לחברי הקבוצה כל סכום שאותו גבתה ביתר מעל הסך של 2 ₪ בעבור כל מכתב התראה שהוציאה לחברי הקבוצה.

המשיבה שולחת את מכתב ההתראה השני אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון ובפעולתה זו גובה המשיבה שלא כדין גם תשלום נוסף מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בקשר לחוב הנטען

23. כמפורט לעיל, המשיבה שולחת את מכתב ההתראה השני (שעניינו חוב בהרשאה) אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון (שעניינו חוב בהתראה) של המשיבה ובכך בפועל חברי הקבוצה אינם יכולים לשלם את החוב המפורט במכתב ההתראה הראשון, ששלב האכיפה האמור בו הוא של "חוב בהתראה" בלבד. בפעולתה זו גבתה המשיבה כאמור מהמבקש גם תשלום נוסף של 2 ₪ בגין מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בשיעור של 2 ש"ח.

24. ולעניינו, כפי שמציינת המשיבה על גבי מכתבי ההתראה שלה, המקור לפעולתה של המשיבה הוא סעיף 4 לפקודת המסים (גבייה) (להלן: "פקודת המסים (גבייה)" או "הפקודה") הקובע כדלקמן:

"הוטל על אדם כחוק סכום כסף בקשר לאיזה מס שהוא, ולא שילם אותו אדם את הסכום בתוך חמישה עשר יום למן היום שהיה חייב לפרעו ולאחר שנשלחה אליו דרישה בכתב לשלם את הסכום שהוא חייב לפרעו ושלא פרעו, יתן פקיד גביה כתב הרשאה לגובה מסים ובו יצטווה לדרוש מאת החייב לשלם מיד את הסכום המגיע ממנו ולגבותו, אם לא ישלמו, על ידי תפיסתם ומכירתם של נכסי המטלטלים של החייב באופן המותנה להלן".

25. כלומר סעיף 4 לפקודה מורה, כי אם החוב לא נפרע במועדו רשאית המשיבה להוציא לחייב דרישה בכתב לשלם את החוב - זהו אותו מכתב התראה ראשון ששלחה המשיבה למבקש ביום 24.10.22, ואם גם לאחר שמכתב הדרישה הראשון לא נפרע רשאית המשיבה לשלוח מכתב דרישה נוסף ובו דרישה לתשלום "מיידי" של החוב - זהו מכתב הדרישה השני

ששלחה המשיבה למבקש ביום 4.11.2. מכתב זה הוא כבר חלק מהליכי הגביה על פי הפקודה ואם גם הדרישה לתשלום מידי לא נענית, מוסמכת המשיבה להתחיל בצעדים מעשיים לגביה, כגון הטלת עיקולים לסוגיהם השונים וכיו"ב.

26. סעיף 4 לפקודה אינו מציין מהו פרק הזמן המינימלי שצריך לחלוף בין משלוח מכתב ההתראה הראשון לבין מכתב ההתראה השני. המבקש יטען לעניין זה כי פרק זמן של 10 ימים בלבד בין משלוח מכתב ההתראה הראשון לבין מכתב ההתראה השני, כפי שפועלת המשיבה, אינו סביר בנסיבות העניין ומביא כאמור בפועל לתוצאה ולפיה מכתב ההתראה השני (שכאמור הוצא למבקש ביום 4.11.22) נשלח על ידי המשיבה לחברי הקבוצה עוד בטרם הגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון (וכאמור מכתב ההתראה הראשון שהוצא על ידי המשיבה למבקש ביום 24.10.22 הגיע לידי המבקש רק ביום 8.11.22) וכפועל יוצא מבלי שניתנה להם הזדמנות לשלם את החוב הנטען כלפיהם במכתב ההתראה הראשון.

27. זאת ועוד, מהנתונים שלעיל עולה כי המשיבה שולחת את מכתבי הדרישה לחברי הקבוצה באמצעות קבלן חיצוני (דפוס אורדע) וכי מכתבים אלו מגיעים לידי החייבים רק כ- 14 - 17 ימים לאחר הדפסתם (כאמור מכתב ההתראה הראשון הוצא ביום 24.10.22 והגיע לידי המבקש ביום 8.11.22, קרי רק 14 ימים לאחר הדפסתו ומכתב ההתראה השני הוצא ביום 4.11.22 והגיע לידי המבקש רק ביום 21.11.22, קרי 17 ימים לאחר הדפסתו). על כן פרק זמן "סביר" להוצאת מכתב ההתראה השני על ידי המשיבה צריך להיות בנסיבות העניין פרק זמן שלא יפחת מ- 25-30 ימים ממועד הוצאת מכתב ההתראה הראשון.

28. ראה לעניין זה למשל את הוראות אכרזת המסים (גבייה) (ארנונה כללית ותשלומי חובה לרשויות המקומיות) (הוראת שעה), התש"ס – 2000 (להלן: "**אכרזת המסים**"). אכרזת המסים מאפשרת גם לרשויות המקומיות לעשות שימוש בפקודת המסים (גבייה) לצורך גביית חובותיהן ואולם בנוגע לפרק הזמן המינימלי שצריך לחלוף בין מכתב הדרישה הראשון למכתב הדרישה השני קובעת **אכרזת המסים** מפורשות כי מכתב ההתראה השני ישלח לחייב רק לאחר שחלפו לפחות 25 ימים ממשלוח מכתב ההתראה הראשון (ראה סעיף 3(1) להתראה).

29. עוד יצוין כי גם בית המשפט העליון ראה בהתנהלות בלתי סבירה בנוגע לישומה של הוראת פקודת המסים (גבייה) כמייסדת עילת גביה "שלא כדין" על פי הפקודה וראה לעניין זה למשל עע"מ 6192/13 שרה אברהם נ' עיריית טבריה (להלן: "עניין שרה אברהם"). עניינו של ההליך בעניין שרה היו תקנות הגבייה והמשיבות שם טענו כי כל עוד הוצאות הגבייה שהן גבו בגין מכתבי הדרישה עמדו בסכומי המקסימום שנקבעו בתקנות הרי שפעולתן בעניין היתה "סבירה".

30. כב' ס"נ (כתוארו דאז) מלצר דחה טענה זו בעניין שרה אברהם ואמר (שם בסעיף 14):

"לשיטתי – אין די בכך ש"הוצאות הגביה" שבהן הרשות מחייבת את הפרט לא עולות על הסכום המירבי הנקוב בתקנות כדי להוביל למסקנה שהתנהלותה של הרשות בהקשר זה היא בהכרח "כדין". כך מתחייב לדעתי, מלשון התקנות ומתכליתן לנוכח הוראות החוק המסמך וממה שנאמר בהליכים שקדמו לאישורן של התקנות האמורות, ואף בשים לב לחובות הכלליות המוטלות על הרשות

המינהלית, ביחסיה עם הפרט. לגבי דידי, התקנות לא נועדו לפטור את המשיבות (ורשויות כדוגמתן) מהחובה המוטלת עליהן לפעול בסבירות, במידתיות ובהגינות בגביית חובות מן הפרט. בתוך-כך, ומבלי להכריע סופית בשאלות אלו לגופן בשלב זה, סבורני כי המשיבות לא היו רשאיות לגבות, באופן "אוטומטי", את הסכומים המירביים הנקובים בתקנות בגין אמצעי הגביה שהופעלו נגד המערערות (וכנגד חברי הקבוצה הנטענת), וזאת מבלי לבחון מראש את עלותן של ההוצאות הישירות הנדרשות לשם הפעלת המנגנונים השונים, וכן את סבירות ומידתיות הפעלתם של אמצעי הגביה שננקטו בפועל בנסיבות העניין (בין השאר ביחס לסכום החוב). מכאן נובע, לגישתי, כי במקום שבו לא הופעל שיקול דעת כמתחייב מן האמור לעיל, או כאשר מתברר, לכאורה, שהרשות ביקשה "לכסות", באמצעות "הוצאות הגביה", עלויות, אשר חורגות מן "ההוצאות הישירות" הנדרשות לצורך הפעלתם של אמצעי הגביה בפועל – יש מקום לטענה שלפיה הרשות אכן התנהלה "שלא כדין"

את הטענות האמורות, ככל שעולה מהן שהמערערות אמנם גבו סכומים ביתר מחייבים שכנגדם הופעלו אמצעי אכיפה לפי סעיף 12ט לפקודת המיסים (גבייה) – ניתן עקרונית וראוי לברר, לדעתי, במסגרת של תובענה ייצוגית."

31. והמשיך כב' ס"נ מלצר לעניינה של "חזקת הסבירות" ואמר מפורשות בעניין אברהם את הדברים הבאים (שם בסעיף 26 להחלטה)

"הנה כי כן נראה בעיני כי הקמה של "חזקת סבירות" ביחס לכל פעולות הגביה, אשר בדעתה של הרשות להפעיל, בנוגע לכל חוב שהוא, ובלבד שהסכומים הנגבים אינם עוברים את הרף המירבי הנקוב בתקנות - עלולה להתברר, בנסיבות מסוימות, כסותרת את עקרונות המשפט החוקתי והמנהלי, והיא איננה עולה בקנה אחד גם עם חובותיה של הרשות לפעול בסבירות ובמידתיות (זאת הן במשמעות שעל הרשות לשיקול את כל השיקולים הרלוונטיים טרם שתקבל החלטה, והן במשמעות שעליה לערוך איזון ראוי בין שיקולים אלו), והכל במתנינות ובהגינות (ראו באופן כללי: ברק ארז בעמ' 619, 723-729; שרגא ושחר, המשפט המנהלי כרך שלישי (2010) בעמ' 220-219, 228-227, 263-282)."

32. ובעניינו - גם אם סעיף 4 לפקודת המיסים גבייה לא קובע מפורשות מהו פרק הזמן המינימלי שצריך לעבור בין מועד משלוח מכתב הדרישה הראשון לבין מועד משלוח מכתב הדרישה השני, היה על המשיבה להפעיל שיקול דעת ולפעול באופן סביר בנסיבות העניין ופעולה בשיקול דעת ובסבירות בנסיבות העניין פרושה מתן אפשרות סבירה לחברי הקבוצה לשלם את החוב המצויין במכתב ההתראה הראשון וזאת עוד בטרם הוצאת מכתב ההתראה השני ומשלא עשה המשיבה כן הרי שהיא התנהלה "שלא כדין" בנסיבותיה של התובענה דנן וכפועל יוצא עליה להשיב לחברי הקבוצה את כל החיובים הנוספים שבהם היא חייבה את חברי הקבוצה במכתב ההתראה השני אל מול החיובים שבמכתב ההתראה הראשון (היינו עלויות מכתב ההתראה השני וכן הפרשי הריבית שבין החוב המצויין במכתב ההתראה השני לבין החוב המצויין במכתב ההתראה הראשון) והכל כאשר את הטענות הללו ניתן ואף ראוי לברר במסגרת תובענה ייצוגית.

33. ולעניין זה אמר כב' ס"נ מלצר בעניין אברהם:

"כאן המקום להדגיש שבשלב המוקדם של בירור השאלה האם יש מקום לקבל את הבקשה לאישור התובענה כייצוגית – אין צורך בהוכחת מכלול הטענות לגופן, ודי בכך שלכאורה יש בהן ממש. זאת מן הטעם שבירור עילת תביעתו של תובע במסגרת בקשה לאישורה כייצוגית של התובענה שהגיש, הוא רק בבחינת "פרוזדור באמצעותו ניתן להיכנס לטרקלין", ולפיכך זוהי איננה המסגרת לבירורה של התביעה עד תום (ראו: רע"א 4556/94 טצת נ' זילברשץ, פ"ד מט(5) 744, 787 (1996)). בעניין זה נאמרו, בפרשה אחרת, הדברים הבאים, על-ידי חברי, השופט י' דנציגר (בדעת הרוב):

"...אישור בקשה לניהול תובענה ייצוגית משמעו קביעה לכאורית כי עסקינן בתובענה שיש אפשרות סבירה שהטענות המועלות בה תוכרענה לטובת חברי הקבוצה. הא ותו לא. הטלת נטל גבוה מזה ביחס לתשתית הנדרשת עלולה לגרום לכך שתובענות מוצדקות לא תעבורנה את הרף הדרוש... תוצאה כזו, אשר אינה נותנת ביטוי מספק לאופיו המקדמי של הליך בקשת האישור, אינה יעילה ואינה רצויה".

(ראו: רע"א 3489/09 מגדל חברה לביטוח בע"מ נ' חברת צפוי מתכות עמק זבולון בע"מ [פורסם בנבו] (11.4.2013), בפסקה 15).

מהאמור לעיל עולה, איפוא, כי אם לאחר בחינה של מכלול החומר שמוצג בגדרי הדיון בבקשה לאישור התובענה ייצוגית נמצא שהמערערת הרימו את הנטל להראות, ולו ברמה הלכאורית, כי ביחס לשאלות שהוצגו לעיל – התנהלותן של המשיבות היתה על פני הדברים, שלא כדין, הרי שדי בכך כדי שבקשתן תאושר והתובענה שהגישו תתברר כייצוגית (בכפוף, כמובן, להתקיימותם של יתר התנאים הנדרשים לשם כך לפי סעיפים 4 ו-8 לחוק תובענות ייצוגיות).

34. דברים אלו נכונים כמובן גם לעניינה של בקשה זו.

גם הסך של 2 ₪ למכתב שאותו הצהירה המשיבה שהיא גובה בפועל בגין מכתבי

ההתראה אינו עומד בדרישות תקנות הגבייה

35. כאמור לעיל גם את הסך של 2 ₪ למכתב התראה שאותו המשיבה טוענת שהיא גובה המשיבה אינה רשאית לגבות וזאת לאור הוראות תקנות הגבייה.

36. כמפורט לעיל, בקשר לסכום זה אמר מר נקר מהמשיבה במכתבו מיום 24.11.22 את הדברים הבאים:

"החייב נובע מסעיף 12ט לפקודת המסים גביה...., בהמשך לסעיף זה בתקנות המסים קיים סעיף קביעת הוצאות מרביות בהם נקבע סכום ההוצאות המרביות שניתן לגבות בהפעלת אמצעי אכיפה.

על מכתבי התראה והרשאה, סכום הגבייה המקסימלי הינו 16 ₪ למכתב.

במקרה הנ"ל, חויבת בסכום מינימלי של 2 ₪ למכתב."

37. המבקש יטען כי טיעונה זה של המשיבה אינו יכול לעמוד.

38. תקנה 1 לתקנות הגבייה שאליהן מפנה מר נקר קובעת כדלקמן:

"1. הופעלו אמצעי אכיפה מכוח הפקודה בשל חוב מס, ניתן להוסיף עליו את ההוצאות הישירות שהיו כרוכות בהפעלת אמצעי האכיפה כאמור בסעיף 12ט לפקודה ובלבד שאמצעי האכיפה מנוי בתקנות אלה ושסכום הוצאות פעולה כמפורט בטור א', לא יעלה על הסכום הנקוב לצדה, בטור ב':

(1) משלוח דרישה ראשונה בכתב – 16 ₪."

39. מתקנה 1 לתקנות הגבייה עולה שהסכום המותר בגבייה אינו הסכום המקסימלי המצויין בתקנות זה אלא הסכום שמהווה את "ההוצאות הישירות" שהיו כרוכות בפועל ב"יצורו" של מכתב הדרישה יהיה גובהן אשר יהיה וכך נקבע כאמור בעניין שרה אברהם

40. וכך אמר ס"נ מלצר בעניין שרה אברהם לעניין זה (שם, סעיף 17 לפסק הדין):

"כפי שצינתי לעיל – לא מקובלת עלי הטענה שלפיה מעת שנקבעו סכומי מקסימום בתקנה, חזקה היא כי בכל מקרה סביר לגבות אותם, ולפיכך כל עוד

המשיבות לא חרגו מתקרת הסכומים האמורים – ממילא לא מוטלת עליהן חובה לבחון מה הן ההוצאות הישירות הנובעות בפועל מהליכי הגבייה ולשמור על יחס סביר ומידתי בינן לבין סכום החוב. אני אף סבור כי אין מקום לטענה שלפיה לא חלה על המשיבות חובה לפרט מה הוא הבסיס לחישוב הסכומים שנגבו בפועל. לגישתי פרקטיקה של גביית סכומי המקסימום הקבועים בתקנות ביחס ל"הוצאות אכיפה", ללא בחינה של ההוצאות הישירות הנובעות בפועל מהליכי הגבייה שהרשות מבקשת לנקוט בהן – נוגדת את החובה המוטלת על הרשות לעגן את החלטותיה בנתונים מבוררים, ואת חובתה להפעיל שיקול דעת ולהתנהל בסבירות ובמידתיות בהפעלת סמכויותיה."

41. וכן ראה לעניין זה גם את דברי בית המשפט העליון בעניין ליבוביץ (שם) בסעיף 22 לפסק הדין):

"הסכומים הנקובים בתקנות הם סכומים מרביים, ולא בכדי נקבע בעניין אברהם כי לא ניתן לגבותם באופן אוטומטי, ועל הגבייה להתבצע כנגד ההוצאות שהוצאו בפועל לצורך הפעלת אמצעי האכיפה. כך לדוגמה, אם הוצאה והובלה של מעוקלים עלתה לעירייה בפועל 300 ₪, היא תוכל לגבות 300 ₪ בלבד, ולא את הסכום המרבי הנקוב בתקנות העומד על 360 ₪. מנגד, אם הוצאת המעוקלים והובלתם עלתה לעירייה 500 ₪, היא תאלץ להסתפק ב-360 ₪ ולספוג על חשבונה את היתרה

42. ובעניינו, כמפורט לעיל "ההוצאה בפועל" היא הסכום שאותו שילמה המשיבה לדפוס אורדע על מנת שזה ידפיס את מכתב הדרישה במעטפית וישלח אותו, עבור המשיבה, למבקש וליתר חברי הקבוצה.

43. למיטב ידיעתו של המבקש, ידיעה המבוססת גם על עבודתו בעבר מול רשויות מקומיות המתקשרות עם חברת אורדע פרינט לצורך הוצאת מכתבי דרישה עבורן, רשויות מקומיות משלמות לאורדע פרינט סכום של כ- 0.15 ₪ (כחמש עשרה אגורות) בלבד למכתב והמשיבה מן הסתם משלמת סכום לאורדע פרינט סכום נמוך עוד יותר.

44. ואם אכן המשיבה משלמת מחד לאורדע פרינט 15 אג' למכתב ומנגד גובה 2 ₪ למכתב מחברי הקבוצה, הרי שבכך מתעשרת המשיבה שלא כדין פעם נוספת בסך נוסף של 1.85 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא מוציאה לחברי הקבוצה.

עילות התביעה

45. סעיף I (א) לחוק יסוד: משק המדינה קובע כדלקמן:

"מסים, מילואות חובה ותשלומי חובה אחרים לא יוטלו, ושיעוריהם לא ישונו, אלא בחוק או על פיו; הוא הדין לגבי אגרות."

46. האיסור על גביית אגרות (ותשלומי חובה אחרים) אלא לפי סמכות מפורשת הקבועה בחוק, מעוגן בראש ובראשונה בעקרון חוקיות המינהל, לפיו "הרשות המינהלית רשאית ומוסמכת לעשות רק אותן פעולות שהחוק הסמיך אותה לעשותן" (דפנה ברק-ארז משפט מינהלי (2011) 97).

47. ומשהפרה המשיבה את חובותיה אזי הפרתן של הוראות אלו מהווה בנסיבות העניין עוולה של הפרת חובה חקוקה, המוסדרת בסעיף 63 לפקודת הנזיקין וכמו כן חובתה של המשיבה להשיב את האגרות הללו אותם גבתה שלא כדין וללא סמכות, נובעת גם מסעיף 1 לחוק

עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979, גם מסעיף 1 לחוק יסוד: משק המדינה שפורט לעיל כאשר חובת ההשבה עומדת גם כעילה עצמאית המבוססת על עקרון שלטון החוק וחוקיות המינהל.

48. בכל הנוגע לעוולה של הפרת חובה חקוקה, המוסדרת בסעיף 63 לפקודת הנזיקין, הרי שיסודותיה של עוולת הפרת חובה חקוקה הם אלו: (א) קיומה של חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק; (ב) החיקוק נועד לטובתו של הנזוק; (ג) המזיק הפר את החובה המוטלת עליו; (ד) ההפרה גרמה לניזוק נזק; (ה) הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק אליו נתכוון החיקוק. ראה למשל ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113, 138-139 (1982). יסודות אלו התקיימו גם במקרה שלפנינו.

49. לא למותר להזכיר, כי בהעדר שיקולים מיוחדים לסתור, ההנחה היא כי כל חובה שהוטלה מכוח חיקוק במישרין או בעקיפין על אדם או גוף נועדה לטובתו או להגנתו של הנפגע מהפרתה ומזכה את הנפגע בסעד נזיקי (ראה למשל ע"א 2351/90 לסלאו נ' ג'אמל, פ"ד מז (1) 629, 635-636 (1993)).

50. בכל הנוגע לעשיית עושר, הרי שגביית האגרות ביתר מחברי הקבוצה מהווה גם התעשרות שלא כדין של המשיבה, בניגוד לסעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט-1979.

51. במקרה שלפנינו התקיימו שלושת יסודות העוולה דנן: (1) התעשרות – המשיבה גבתה מהמבקש ומיתר חברי הקבוצה סכומים שונים ביתר; (2) ההתעשרות האמורה באה למשיבה מן המבקש ומיתר חברי הקבוצה ועל חשבונם; (3) התעשרותה של המשיבה על חשבון המבקש ויתר חברי הקבוצה הייתה "שלא על-פי זכות שבדין" – זאת נוכח האמור לעיל (לעניין יסודות העוולה ראה למשל רע"א 371/89 ליבוביץ נ' א. את י. אליהו בע"מ ואח', פ"ד מד(2) 309 (1990); רע"א 5768/94 ש.י.ר. יבוא יצור והפצה ואח' נ' פורום אביזרים ומוצרי צריכה בע"מ ואח', פ"ד נב(4) 289, 335, 358-360 (1998)).

52. ובכל הנוגע לחובת ההשבה העומדת גם כעילה עצמאית המבוססת על עקרון שלטון החוק וחוקיות המינהל ראה למשל בעניין ע"א 546/04 עיריית ירושלים נ' שירותי בריאות כללית (שם, בסעיף 32 לפסק הדין):

"פעולת הגבייה של אגרת פינוי האשפה היתה בחוסר סמכות ומהווה התעשרות שלא על-פי זכות שבדין". גביית אגרת פינוי אשפה אינה כדין כיוון שנועדה לעקוף את הפטור מארנונה הקבוע בחקיקה ראשית והיא בלתי-חוקית... נסיבות המקרה הולמות הכרה בעילת השבה עצמאית מחמת גבייה בחוסר סמכות, וזאת הן מאחר שתחולת עילות ההשבה ה"מסורתיות" מעוררת קשיים והן מאחר שאין מניעה עקרונית להכיר בעילה של גבייה בחוסר סמכות, היורדת לשורש הסמכות, המחייבת השבה.... קביעת חובת השבה מלאה בגין עילה של גבייה בחוסר סמכות מסייעת בשמירה על עקרון שלטון החוק."

53. דברים אלו נכונים כמובן גם לעניינה של בקשה זו.

הגדרת הקבוצה וחישוב הנזק הכולל לחברי הקבוצה

54. מבוקש כי הגדרת הקבוצה בקשר לנושאים שפורטו לעיל תהא כדלקמן:
- "כל מי שחויב על ידי רשות המסים במהלך שנתיים שקדמו ליום הגשת התביעה בסך העולה על סך של 2 ₪ בגין כל מכתב ההתראה שנשלח אליו ו/או חויב בסכום כלשהו בגין מכתב ההתראה השני שנשלח אליו ו/או חויב בהפרשי ריבית מעבר לסכום החוב הנקוב במכתב ההתראה הראשון שנשלח אליו ו/או חויב בגין מכתב ההתראה מעבר לסכום של כ-0.15 ₪ בגין מכתב דרישה שנשלח אליו מאת רשות המסים"**
55. בכל הנוגע למספרם של חברי הקבוצה הרי שכל הנתונים בנוגע למספרם ולנזקים שנגרמו להם מצויים בידי המשיב ועל כן המנגנון המוצע לצורך כך הנו כי המשיב תספק למבקש ולבית המשפט הנכבד נתונים מדויקים בעניינים אלו, אך בשלב ראשוני זה יעריך המבקש את הסכומים הכוללים שלהם זכאים חברי הקבוצה נכון למועד הגשת הבקשה כדלקמן:
- 55.1. המבקש יניח כי המשיבה מוציאה 500,000 מכתבי התראה ראשונה ועוד 500,000 מכתבי התראה שנייה בכל שנה.
- 55.2. לאור זאת הנזק:
- 55.2.1. בעילה הראשונה (חויב יתר של 2 ₪ למכתב) - הנזק הכולל עומד על 2 מליון ₪.
- 55.2.2. בעילה השנייה (חויב של 2 ₪ בקשר למכתב השני וכן ריבית, שאותה יעריך המבקש בממוצע על 10 ₪) - הנזק הכולל עומד על 12 מליון ₪.
- 55.2.3. בעילה השלישית (כי החיוב צריך לעמוד על 15 אג' בלבד בגין כל מכתב דרישה) - 3.7 מליון ₪.
56. ובסך הכל הנזק הכולל המוערך שנגרם לכלל חברי הקבוצה עומד נכון למועד הגשת הבקשה על 17.7 מליון ₪.

התקיימות התנאים להגשת הבקשה לאישור התובענה כתובענה ייצוגית

התובענה זנן נכללת בסוגי התביעות המפורטים בתוספת השניה לחוק תובענות ייצוגיות

57. על פי הוראת סעיף 3 לחוק תובענות ייצוגיות "לא תוגש תובענה אלא בתביעה כמפורט בתוספת השנייה או בעניין שנקבע בהוראת חוק מפורשת כי ניתן להגיש בו תובענה ייצוגית."
58. המבקש יטען כי יש התובענה כנגד המשיבה נכנסת תחת הוראת פרט 11 לתוספת השנייה של חוק תובענות ייצוגיות: "תביעה נגד רשות להשבת סכומים שגבתה שלא כדין, כמס, אגרה או תשלום חובה אחר".

59. חוק תובענות ייצוגיות קובע בסעיף 4(א)(1) שבו כי יכול להגיש תביעה: "אדם שיש לו עילה בתביעה או בעניין כאמור בסעיף 3(א), המעוררת שאלות מהותיות של עובדה ומשפט המשותפות לכלל החברים הנמנים עם קבוצת בני אדם – בשם אותה קבוצה".

60. המבקש עומד כאמור בדרישה הנ"ל, ואף עומד בתנאי הקבוע בסעיף 4 (ב) לחוק, לפיו לכאורה נגרם לו נזק בגין פעולתה של המשיבה בסך של כ- 7.85 ₪.

התובענה מעוררת שאלות משותפות של משפט או של עובדה, הדרך היעילה וההוגנת לדון בשאלות הנ"ל היא בדרך של תובענה ייצוגית ועניינם של כלל חברי הקבוצה ייוצג וינוהל בדרך הולמת ובתום לב

61. סעיף 8 לחוק תובענות ייצוגיות דן ב"אישור תובענה ייצוגית בידי בית-המשפט", והוא קובע לאמור:

"(א) בית-המשפט רשאי לאשר תובענה ייצוגית אם מצא שהתקיימו כל אלה:

(1) התובענה מעוררת שאלות מהותיות של עובדה או משפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה, ויש אפשרות סבירה שהן יוכרעו בתובענה לטובת הקבוצה;

(2) תובענה ייצוגית היא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין;

(3) קיים יסוד סביר להניח כי עניינם של כלל חברי הקבוצה ייוצג וינוהל בדרך הולמת; הנתבע לא רשאי לערער או לבקש לערער על החלטה בעניין זה;

(4) קיים יסוד סביר להניח כי עניינם של כלל חברי הקבוצה ייוצג וינוהל בתום לב"

62. אשר לדרישה, לפיה על התובענה לעורר "שאלות מהותיות של עובדה או משפט, המשותפות לכלל חברי הקבוצה", נקבע ברע"א 8268/96 רייכרט נ' שמש, פ"ד נ"ה(5) 276, 297 כדלקמן:

"אין לפרש את הדרישה לקיומן של שאלות של עובדה ומשפט המשותפות לקבוצה כדרישה לזהות מלאה בכל השאלות הטעונות הכרעה לגבי כל קבוצת תובעים. דרישה של זהות מוחלטת בכל השאלות הטעונות הכרעה, עובדתיות כמשפטיות, תסכל את תכלית התובענה הייצוגית ותהפוך את השימוש בה למשימה בלתי אפשרית. לפיכך, יש לאמץ גישה, ולפיה די בכך שהשאלות העיקריות העומדות במוקד הדיון תהיינה משותפות לחברי הקבוצה..."

63. אשר לדרישה, לפיה על התובענה לעורר "שאלות מהותיות של עובדה או משפט, המשותפות לכלל חברי הקבוצה", נקבע ברע"א 8268/96 רייכרט נ' שמש, פ"ד נ"ה(5) 276, 297 כדלקמן:

"אין לפרש את הדרישה לקיומן של שאלות של עובדה ומשפט המשותפות לקבוצה כדרישה לזהות מלאה בכל השאלות הטעונות הכרעה לגבי כל קבוצת תובעים. דרישה של זהות מוחלטת בכל השאלות הטעונות הכרעה, עובדתיות כמשפטיות, תסכל את תכלית התובענה הייצוגית ותהפוך את השימוש בה

למשימה בלתי אפשרית. לפיכך, יש לאמץ גישה, ולפיה די בכך שהשאלות העיקריות העומדות במוקד הדיון תהיינה משותפות לחברי הקבוצה..."

64. המבקש יטען כי האמור לעיל נכון גם לעניינה של בקשה זו, הואיל ועל פני הדברים כל השאלות האמורות להתברר בתובענה ואשר פורטו לעיל זו הנן זהות.

65. בהתייחס לתנאי שעניינו קיומה של "אפשרות סבירה שהן (השאלות המהותיות של עובדה או משפט המשותפות לכלל חברי הקבוצה) יוכרעו בתובענה לטובת הקבוצה", נקבע בעניין רע"א 2128/09 הפניקס חברה לביטוח בע"מ נ' עמוסי (לאיתור בנבו, ההדגשה הוספה):

"ברי כי תכלית החוק היא להורות לבית המשפט לבצע בחינה מקדמית של סיכויי התובענה לשם הגנה מידתית על זכויות הנתבעים. לעניין זה, די לו לבית המשפט לעקוב בדקדקנות אחר לשון המחוקק ולראות האם קיימת, אפשרות סבירה להכרעה לטובת קבוצת התובעים; הא, ותו לא. החמרת התנאים לאישור תובענה כייצוגית, ובירור רוב רובה של התביעה כבר בשלב אישור התובענה כייצוגית, חורגת מהאיזון שקבע המחוקק, ועל כן היא אינה ראויה. נוסף על כך, דיון שמתבצע באופן זה אינו יעיל, מכיוון שנוצרת כפילות בין הדיון בגוף התובענה לבין הדיון בבקשת האישור; חוסר היעילות הטמון בכפילות זו גדל מקום בו פונים הצדדים פעמיים לערכאת הערעור."

66. ובנוגע לדרישה שבסעיף 8 (א)(2) לחוק ולפיה "תובענה ייצוגית היא הדרך היעילה וההוגנת להכרעה במחלוקת בנסיבות העניין" נאמר בעניין הפניקס המוזכר לעיל כדלקמן:

"אחד השיקולים המרכזיים בבחינת יעילות והגינות השימוש בתובענה ייצוגית הוא המידה שבה ההכרעה בשאלות המשותפות לכלל חברי קבוצת התובעים תסייע לפתרון הסכסוך האינדיבידואלי שבין כל אחד מהם לבין הנתבע. ככל שימצא כי ההכרעה המשותפת תקדם רק במעט את פתרון הסכסוך ונתורו שאלות אינדיבידואליות רבות, היעילות וההגינות הנלוות לדיון בדרך של תובענה ייצוגית, תפחתנה."

67. ובעניינה של התובענה דנן, הרי על פניו ברור כי כל השאלות משותפות לכל חברי הקבוצה וההכרעה המשותפת תפתור את הסכסוך.

68. זאת ועודף אישור התביעה כיצוגית נדרש גם בשל שקיים סיכוי שרבים מחברי הקבוצה לא יגישו תביעות אישיות במידה והתובענה לא תאושר כיצוגית וכך הניזוקים לא יפצו.

69. תנאים נוספים שנקבעו כאמור בסעיף 8 לחוק תובענות ייצוגיות נוגעים לדרך הייצוג של כלל חברי הקבוצה, היינו הדרישה כי יינתן להם ייצוג הולם וכי הייצוג יעשה בתום לב, דרישה הנוגעת לתובע הייצוגי עצמו.

70. המבקש יטען כי הוא ובא כוחו עומדים גם בתנאים אלו.

71. בא כוח המבקש הנו עו"ד ותיק, בעל ניסיון של כ-40 שנים והוא בעל ניסיון רב בניהול הליכים אזרחיים בכלל ותובענות ייצוגיות בפרט, לרבות בסוגיה הנ"ל והמבקש יכול ומוכן להשקיע ממרצו, מזמנו ומכספו כדי לייצג גם את עניינם של חברי הקבוצה, שיתכן כי אין להם המשאבים והזמן להשקיע בעמידה על זכויותיהם.

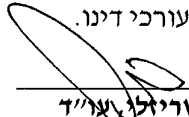
72. לסיכום יטען המבקש כי בקשתו עומדת בכל הנדרש על מנת שהתובענה תאושר כייצוגית.

הסעדים המבוקשים בבקשה

73. הסעדים המבוקשים בבקשה זו הנם כדלקמן:
- 73.1. לאשר למבקש להגיש את התובענה נספח א' כתובענה ייצוגית בהתאם לחוק תובענות ייצוגיות ולייתן למבקש וליתר חברי הקבוצה את הסעדים המבוקשים בה.
- 73.2. להגדיר את הקבוצה כמפורט לעיל.
- 73.3. לקבוע כי הסעדים המבוקשים הנם סעד כספי וסעד הצהרתי כדלקמן:
- 73.3.1. סעד כספי - להורות למשיבה להשיב לחברי הקבוצה את כל ההוצאות והריביות שאותן גבתה המשיבה כמפורט לעיל, שלא כדין, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק.
- 73.3.2. סעד הצהרתי - להצהיר כי גביית ההוצאות הנעשית ביתר נעשית על ידי המשיבה שלא כדין וכפועל יוצא להורות למשיבה לחדול מלגבות את אותן הוצאות שהיא גובה ביתר, מעבר לסכומים המותרים לה.
- 73.4. לקבוע כי המבקש יהיה התובע הייצוגי וכי ב"כ ממשרד הח"מ יהיו ב"כ המייצגים של הקבוצה וכן לקבוע גמול למבקש ולקבוע את שכר טרחתו של ב"כ המבקש.
- 73.5. ליתן כל צו או הוראה אחרת כפי שבית המשפט הנכבד ימצא לנכון.

סיכום

74. לבית משפט נכבד זה הסמכות העניינית לדון בתובענה ובבקשה לאישור התובענה כייצוגית.
75. תצהירו של המבקש מצ"ב לתמיכה בעובדות בקשה זו.
76. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להיעתר לבקשה, לאשר את התובענה דנא כתובענה ייצוגית ולחייב את המשיבה בהוצאות המבקש, לרבות שכר טרחת עורכי דינו.

דן שרידן, עו"ד
ב"כ המבקש

תצהיר

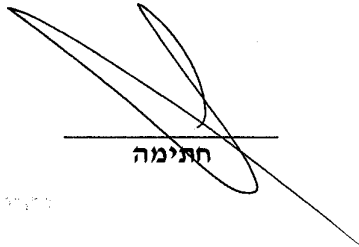
אני הח"מ, עדי ליבוביץ, ת"ז 22856546, לאחר שהוזהרתי כי עלי להצהיר את האמת וכי אהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא אעשה כן מצהיר בזאת כדלקמן:

אני המבקש בבקשה לאישור תובענה מנהלית כיצוגית ("הבקשה") שהוגשה כנגד רשות המסים ("המשיבה") ועושה תצהירי זה כתמיכה לבקשה ולאומות האמור בה.

1. האמור בסעיפים 2, 6-14, 16, 71 לבקשה הוא בדיעתי האישית בהסתמך על המסמכים שבידי.

2. האמור ביתר הסעיפים בבקשה, לרבות הטענות המועלות כנגד המשיב ו/או הטענות המשפטיות האמורות בהן, הינן למיטב ידיעתי, בהסתמך על המסמכים שבידי ועפ"י ייעוץ משפטי שקיבלתי מב"כ.

3. זה שמי להלן חתימתי וכל האמור בתצהירי אמת.

חתימה

אישור

הנני מאשר כי ביום 5.1.23 הופיע בפני עו"ד ספיר בן אליהו, מר עדי ליבוביץ, המוכר לי אישית, ולאחר שהוזהרתי כי עליו להצהיר את האמת וכי יהיה צפוי לעונשים הקבועים בחוק אם לא יעשה כן, אישר את נכונות הצהרתו הנ"ל וחתם עליה בפני.

חתימה

תוכן עניינים

מס'	שם הנספח	עמ'
א	נוסח התובענה המנהלית הייצוגית	17
1	מכתב ההתראה הראשון מיום 24.10.22	30
2	מכתב המבקש מיום 14.11.22	32
3	מכתב התשובה של המשיבה מיום 16.11.22	34
4	מכתב המבקש מיום 16.11.22	36
5	מכתב ההתראה השני מיום 4.11.22	38
6	מכתב התשובה של המשיבה מיום 24.11.22	40
7	ההחלטה בת.צ. 11354-04-15	42

נספח א'

נוסח התובענה המנהלית הייצוגית

י
א

נחתם בתאריך 5.1.23

בבית המשפט המחוזי בתל אביב יפו
בשבתו כבית משפט לעניינים מנהליים

ת.צ.

עדי ליבוביץ, ת.ז. 022856546
מרח' בבלי 16 תל אביב
ע"י ב"כ עוה"ד דן שריזלי ו/או ירון שריזלי ו/או בעצמו
מרח' מנחם בגין 7 רמת גן 52521
טל: 03-6126444 פקס: 03-6126555
adileibowitzlaw@gmail.com

התובע

- נ ג ד -

מדינת ישראל – רשות המסים בישראל, מס' 500106158
רח' בנק ישראל 5, ת.ד. 320, ירושלים, 9100202
ע"י ב"כ מפרקליטות ע"י ב"כ מפרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
דרך מנחם בגין 154, תל-אביב, ת.ד. 33051.
טל' 073-3736435 ; פקס' 02-6468005

הנתבעת

תובענה מנהלית ייצוגית

הסעד המבוקש

1. בית המשפט הנכבד יתבקש בזאת מטעם התובע לקבל את התובענה הייצוגית שלהלן בהתאם להוראות חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ו – 2006.

תיאור בעלי הדין

2. התובע הנו עורך דין עצמאי.
3. הנתבעת אחראית על גביית המסים במדינת ישראל.

מהות התובענה

4. עניינה של תובענה זו הסכומים שאותם גובה הנתבעת ביתר ושלם כדין מאת חברי הקבוצה בקשר למכתבי ההתראה שהיא שולחת אליהם בקשר לחובותיהם הנטענים ולאמור בהם בעניינים הבאים:

4.1. למרות הודעת הנתבעת כי היא גובה רק סך של 2 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים, בפועל גובה הנתבעת 4 ₪ בגין מכתב ההתראה הראשון שהיא שולחת. בכך גובה הנתבעת שלא כדין 2 ₪ נוספים בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים.

4.2. הנתבעת שולחת את מכתב ההתראה השני אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון ובכך בפועל הנתבעת אינה מאפשרת לחברי הקבוצה לשלם את החוב המפורט במכתב ההתראה הראשון. בפועל זה גובה הנתבעת שלא כדין גם תשלום נוסף של 2 ₪ בגין מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בקשר לחוב הנטען (בעניינו של התובע ריבית נוספת של 2 ₪).

4.3. גם הסך של 2 ₪ למכתב שאותו הצהירה הנתבעת שהיא גובה בפועל בגין מכתבי ההתראה אינו עומד בדרישות תקנה 1 לתקנות המסים (גבייה) (קביעת הוצאות מרביות), תשע"א – 2011 (להלן: "תקנות הגבייה") הואיל וכמפורט להלן לו היתה פועלת הנתבעת על פי התקנות היה עליה לגבות מהחייבים את ההוצאות הישירות בלבד שהיו לה בקשר למכתב ההתראה ואלו עומדת לנתבעת על סך כולל מוערך של כ-0.15 ₪ (כחמש עשרה אגורות) בלבד למכתב. בכך מתעשרת הנתבעת שלא כדין בסך נוסף של 1.85 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא שולחת לחייבים.

5. ולהלן הפרוט.

העובדות

6. ביום 8.11.22 הגיע לידי התובע, באמצעות דואר ישראל, מכתב התראה שנשלח אליו על ידי הנתבעת בדואר רגיל, הנושא תאריך 24.10.22 ושכותרתו "דרישה והודעה לתשלום חובות". במסגרת מכתב זה טענה הנתבעת לחוב בסך כולל של 539 ₪, המורכב מחוב מס, המצוי בשלב אכיפה של "התראה" (להגדרת מונח זה ראה סעיף א למכתב) המשוערך לסך של 535 ₪ וכן "הוצאות התראה" בסך של 4 ₪ בגין מכתב ההתראה עצמו ובסך הכל 539 ש"ח.
7. התובע שילם את החוב הנטען במכתב כבר ביום 9.11.22, היינו מיידית ויום למחרת קבלת מכתב ההתראה.
- העתק מכתב ההתראה של הנתבעת ועליו אישור התשלום נושא תאריך 9.11.22 מצ"ב
- כנספח 1.**
8. ביום 14.11.22 פנה התובע לנתבעת וביקש לדעת מהם רכיבי הדרישה שנשלחה אליו.
- העתק מכתב התובע מיום 14.11.22 מצ"ב
- כנספח 2.**
9. ביום 16.11.22 השיבה הנתבעת לפנייה – על פי תשובת הנתבעת קרן החוב הרשומה במכתב (527 ₪) מורכבת מחוב קרן של 511 ₪ וכן מריבית של 16 ₪ המשוערכים נכון למועד הוצאת המכתב לחוב כולל של 535 ובנוגע לחיוב של 4 ₪ בגין מכתב ההתראה רשמה הנתבעת (בסעיף 5 למכתבה) כי "בגין מכתב התראה / הרשאה זה חויב חשבונך בסכום של 4 ₪ (לידיעתך עבור כל מכתב הוצאות התראה / הרשאה מחויב מצב חשבון בסכום זה)".
- העתק מכתב התשובה של הנתבעת מיום 16.11.22 מצ"ב
- כנספח 3.**
10. היות ובתשובת הנתבעת לא היה מענה עניינה לפניית התובע לעניין רכיבי עלות מכתב ההתראה פנה התובע פעם נוספת לנתבעת ביום 16.11.22 וביקש לדעת מהם רכיבי הדרישה.
- העתק מכתב התובע מיום 16.11.22 מצ"ב
- כנספח 4.**
11. ביום 21.11.22 הגיע לידי התובע, באמצעות דואר ישראל, מכתב התראה שני שנשלח אליו בדואר רגיל על ידי הנתבעת והנושא תאריך 4.11.22. במסגרת מכתב זה טענה הנתבעת כבר לחוב כולל של 543 ₪, המצוי כבר בשלב אכיפה של "הרשאה" (להגדרת מונח זה ראה סעיף א למכתב). כעולה מהמכתב יתרת חובו של התובע כבר הפכה להיות משוערכת לחוב של 537 ₪ (לעומת חוב משוערך של 535 ₪ במכתב ההתראה הראשון) ו"הוצאות התראה" גדלו לסך של 6 ₪ (לעומת סך של 4 ₪ במכתב ההתראה הראשון) ובסה"כ – 543 ש"ח.
12. התובע מיהר ושילם גם את החוב הנטען במכתב ההתראה השני כבר ביום 22.11.22, היינו יום אחרי שקיבל אותו.
- העתק מכתב ההתראה של הנתבעת ועלי אישור התשלום נושא תאריך 22.11.22 מצ"ב
- כנספח 5.**

13. ביום 24.11.22 השיבה הנתבעת למכתבו של התובע מיום 16.11.22.

העתק מכתב התשובה של הנתבעת מיום 24.11.22 מצ"ב כנספת 6.

14. מפאת חשיבותו של המכתב להלן נוסח התשובה במלואה:

"במענה למכתבך מיום 16.11.22 להלן התייחסותי:

רכיב החיוב 4 נ"ב בו חויבת, נוצר בגין מכתבי ההתראה שנשלחו אליך. כל מכתב חויב ב-2 נ"ב.

החיוב נובע מסעיף 12ט לפקודת המסים גביה, קובע התייחסות להוצאות סבירות שיישא החייב בעת נקיטת אמצעי אכיפה, במקרה הנ"ל אמצעי האכיפה הינם שני המכתבים שנשלחו אליך.

בהמשך לסעיף זה בתקנות המסים קיים סעיף קביעת הוצאות מרביות בהם נקבע סכום ההוצאות המרביות שניתן לגבות בהפעלת אמצעי אכיפה.

על מכתבי התראה והרשאה, סכום הגבייה המקסימלי הינו 16 נ"ב למכתב.

במקרה הנ"ל, חויבת בסכום מינימלי של 2 נ"ב למכתב.

המכתבים בגינם חויבת:

מכתב התראה ב-24.10.22 ומכתב הרשאה נוסף ב-4.11.22.

בכבוד רב,

חנן נקר

ממונה אכיפת הגביה - מיסוי עקיף"

15. יצויין גם כי האמור במכתב זה שלעיל ולפיו הנתבעת אמורה לגבות סך של 2 נ"ב בלבד לכל מכתב התראה אף תואם את הודעת החדילה שהגישה הנתבעת במסגרת תובענה ייצוגית ייצוגית שהוגשה נגדה בשנת 2015 (ת.צ. 11354-04-15 גלייזר נ' רשות המסים) שם הודיעה הנתבעת כי החל מיום 9.7.15 היא תגבה מהחייבים סך של 2 נ"ב בגין מכתב התראה (ראה סעיף 4 להחלטה).

העתק ההחלטה בת.צ. 11354-04-15 מצ"ב כנספת 7.

16. להשלמת המסכת העובדתית יאמר כי ביום 18.12.22 השיבה הנתבעת לחשבון הבנק של התובע 546 נ"ב. נכון למועד הגשת תובענה זו הנתבעת לא שלחה לתובע כל מכתב בעניין.

17. עד כאן הפרוט העובדתי.

הטיעון המשפטי

הנתבעת גובה שלא כדין סכומים ביתר בגין מכתבי ההתראה שהיא שולחת לחייבים

18. כאמור במכתבו של מר נקר מהנתבעת מיום 24.11.22 על הנתבעת לגבות סך של 2 נ"ב בלבד בגין מכתב התראה. דברים אלו עומדים כאמור גם בקנה אחד עם הודעת החדילה שנתנה הנתבעת במסגרת ת.צ. 11354-04-15 במסגרתה הודיעה הנתבעת כי היא תגבה סך של 2 נ"ב בעבור כל מכתב דרישה שהיא מוציאה לחייבים.

19. בפועל כאמור גבתה הנתבעת מהתובע 4 ₪ בקשר עם מכתב ההתראה הראשון ובכך היא פעלה שלא כדין ובניגוד למצגיה שלה ואף התעשרה שלא כדין מפעולתה זו.

20. אומנם במכתבו של מר נקר ניסתה הנתבעת לתרץ את גביית היתר ולטעון כי הסכום של 4 ₪ המופיע במכתב ההתראה הראשון הוא בעבור שני מכתבי ההתראה שהוציאה הנתבעת לתובע ואולם ברור כי טענה זו אינה נכונה וזאת לאור העובדה שבמכתב ההתראה השני נדרש התובע לשלם כבר 6 ₪ בעבור שני מכתבי ההתראה, היינו הנתבעת הוסיפה במכתב ההתראה השני עוד 2 ₪ לאותם 4 ₪ שהיא דרשה מהתובע כבר במכתב ההתראה הראשון.

21. זאת ועוד טענתה זו של הנתבעת גם אינה הגיונית על פניה, שהרי כיצד בדיוק הנתבעת יודעת מראש שהחייבים חברי הקבוצה לא ישלמו את חובם עם קבלת המכתב הראשון? ברור אם כן הוא שטענת הנתבעת בעניין זה אינה אלא ניסיון לא מוצלח של הנתבעת לתרץ בדיעבד את התנהלותה.

22. אשר על כן ולאור האמור ברור כי הנתבעת פעלה בעניין זה שלא כדין ובניגוד למצגיה והתחייבויותיה שלה ועל כן עליה להשיב לחברי הקבוצה כל סכום שאותו גבתה ביתר מעל הסך של 2 ₪ בעבור כל מכתב התראה שהוציאה לחברי הקבוצה.

הנתבעת שולחת את מכתב ההתראה השני אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון ובפעולתה זו גובה הנתבעת שלא כדין גם תשלום נוסף מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בקשר לחוב הנטען

23. כמפורט לעיל, הנתבעת שולחת את מכתב ההתראה השני (שעניינו חוב בהרשאה) אל החייבים עוד בטרם מגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון (שעניינו חוב בהתראה) של הנתבעת ובכך בפועל חברי הקבוצה אינם יכולים לשלם את החוב המפורט במכתב ההתראה הראשון, ששלב האכיפה האמור בו הוא של "חוב בהתראה" בלבד. בפעולתה זו גבתה הנתבעת כאמור מהתובע גם תשלום נוסף של 2 ₪ בגין מכתב ההתראה השני וגם ריבית נוספת בשיעור של 2 ש"ח.

24. ולעניינו, כפי שמציינת הנתבעת על גבי מכתבי ההתראה שלה, המקור לפעולתה של הנתבעת הוא סעיף 4 לפקודת המסים (גבייה) (להלן: "פקודת המסים (גבייה)" או "הפקודה") הקובע כדלקמן:

"הוטל על אדם כחוק סכום כסף בקשר לאיזה מס שהוא, ולא שילם אותו אדם את הסכום בתוך חמישה עשר יום למן היום שהיה חייב לפרעו ולאחר שנשלחה אליו דרישה בכתב לשלם את הסכום שהוא חייב לפרעו ושלא פרעו, יתן פקיד גביה כתב הרשאה לגובה מסים ובו יצטווה לדרוש מאת החייב לשלם מיד את הסכום המגיע ממנו ולגבותו, אם לא ישלמנו, על ידי תפיסתם ומכירתם של נכסי המטלטלים של החייב באופן המותנה להלן".

25. כלומר סעיף 4 לפקודה מורה, כי אם החוב לא נפרע במועדו רשאית הנתבעת להוציא לחייב דרישה בכתב לשלם את החוב - זהו אותו מכתב התראה ראשון ששלחה הנתבעת לתובע ביום 24.10.22, ואם גם לאחר שמכתב הדרישה הראשון לא נפרע רשאית הנתבעת לשלוח מכתב דרישה נוסף ובו דרישה לתשלום "מיידי" של החוב - זהו מכתב הדרישה השני

ששלחה הנתבעת לתובע ביום 4.11.2. מכתב זה הוא כבר חלק מהליכי הגביה על פי הפקודה ואם גם הדרישה לתשלום מידי לא נענית, מוסמכת הנתבעת להתחיל בצעדים מעשיים לגביה, כגון הטלת עיקולים לסוגיהם השונים וכיו"ב.

26. סעיף 4 לפקודה אינו מציין מהו פרק הזמן המינימלי שצריך לחלוף בין משלוח מכתב ההתראה הראשון לבין מכתב ההתראה השני. התובע יטען לעניין זה כי פרק זמן של 10 ימים בלבד בין משלוח מכתב ההתראה הראשון לבין מכתב ההתראה השני, כפי שפועלת הנתבעת, אינו סביר בנסיבות העניין ומביא כאמור בפועל לתוצאה ולפיה מכתב ההתראה השני (שכאמור הוצא לתובע ביום 4.11.22) נשלח על ידי הנתבעת לחברי הקבוצה עוד בטרם הגיע לידיהם מכתב ההתראה הראשון (וכאמור מכתב ההתראה הראשון שהוצא על ידי הנתבעת לתובע ביום 24.10.22 הגיע לידי התובע רק ביום 8.11.22) וכפועל יוצא מבלי שניתנה להם הזדמנות לשלם את החוב הנטען כלפיהם במכתב ההתראה הראשון.

27. זאת ועוד, מהנתונים שלעיל עולה כי הנתבעת שולחת את מכתבי הדרישה לחברי הקבוצה באמצעות קבלן חיצוני (דפוס אורדע) וכי מכתבים אלו מגיעים לידי החייבים רק כ- 14 - 17 ימים לאחר הדפסתם (כאמור מכתב ההתראה הראשון הוצא ביום 24.10.22 והגיע לידי התובע ביום 8.11.22, קרי רק 14 ימים לאחר הדפסתו ומכתב ההתראה השני הוצא ביום 4.11.22 והגיע לידי התובע רק ביום 21.11.22, קרי 17 ימים לאחר הדפסתו). על כן פרק זמן "סביר" להוצאת מכתב ההתראה השני על ידי הנתבעת צריך להיות בנסיבות העניין פרק זמן שלא יפחת מ- 25-30 ימים ממועד הוצאת מכתב ההתראה הראשון.

28. ראה לעניין זה למשל את הוראות אכרזת המסים (גבייה) (ארנונה כללית ותשלומי חובה לרשויות המקומיות) (הוראת שעה), התש"ס – 2000 (להלן: "**אכרזת המסים**"). אכרזת המסים מאפשרת גם לרשויות המקומיות לעשות שימוש בפקודת המסים (גבייה) לצורך גביית חובותיהן ואולם בנוגע לפרק הזמן המינימלי שצריך לחלוף בין מכתב הדרישה הראשון למכתב הדרישה השני קובעת **אכרזת המסים** מפורשות כי מכתב ההתראה השני ישלח לחייב רק לאחר שחלפו לפחות 25 ימים ממשלוח מכתב ההתראה הראשון (ראה סעיף 3(1) להתראה).

29. עוד יצוין כי גם בית המשפט העליון ראה בהתנהלות בלתי סבירה בנוגע לישומה של הוראת פקודת המסים (גבייה) כמייסדת עילת גביה "שלא כדין" על פי הפקודה וראה לעניין זה למשל ע"מ 6192/13 שרה אברהם נ' עיריית טבריה (להלן: "עניין שרה אברהם"). עניינו של ההליך בעניין שרה היו תקנות הגבייה והמשיבות שם טענו כי כל עוד הוצאות הגבייה שהן גבו בגין מכתבי הדרישה עמדו בסכומי המקסימום שנקבעו בתקנות הרי שפעולתן בעניין היתה "סבירה".

30. כב' ס"נ (כתוארו דאז) מלצר דחה טענה זו בעניין שרה אברהם ואמר (שם בסעיף 14):

"לשיטתי – אין די בכך ש'הוצאות הגביה' שבהן הרשות מחייבת את הפרט לא עולות על הסכום המירבי הנקוב בתקנות כדי להוביל למסקנה שהתנהלותה של הרשות בהקשר זה היא בהכרח 'כדין'". כך מתחייב לדעתי, משלשון התקנות ומתכליתן לנוכח הוראות החוק המסמך וממה שנאמר בהליכים שקדמו לאישורן של התקנות האמורות, ואף גשים לב לחובות הכלליות המוטלות על הרשות

המינהלית, ביחסיה עם הפרט. לגבי דידי, התקנות לא נועדו לפטור את המשיבות (ורשויות כדוגמתן) מהחובה המוטלת עליהן לפעול בסבירות, במידתיות ובהגינות בגביית חובות מן הפרט. בתוך-כך, ומבלי להכריע סופית בשאלות אלו לגופן בשלב זה, סבורני כי המשיבות לא היו רשאיות לגבות, באופן "אוטומטי", את הסכומים המירביים הנקובים בתקנות בגין אמצעי הגביה שהופעלו נגד המערערות (וכנגד חברי הקבוצה הנטענת), וזאת מבלי לבחון מראש את עלותן של ההוצאות הישירות הנדרשות לשם הפעלת המנגנונים השונים, וכן את סבירות ומידתיות הפעלתם של אמצעי הגביה שננקטו בפועל בנסיבות העניין (בין השאר ביחס לסכום החוב). מכאן נובע, לגישתי, כי במקום שבו לא הופעל שיקול דעת כמתחייב מן האמור לעיל, או כאשר מתברר, לכאורה, שהרשות ביקשה "לכסות", באמצעות "הוצאות הגביה", עלויות, אשר חורגות מן "ההוצאות הישירות" הנדרשות לצורך הפעלתם של אמצעי הגביה בפועל – יש מקום לטענה שלפיה הרשות אכן התנהלה "שלא כדין".

את הטענות האמורות, ככל שעולה מהן שהמערערות אמנם גבו סכומים ביתר מחייבים שכנגדם הופעלו אמצעי אכיפה לפי סעיף 12ט לפקודת המיסים (גבייה) – ניתן עקרונית וראוי לברר, לדעתי, במסגרת של תובענה ייצוגית."

31. והמשיך כב' ס"נ מלצר לעניינה של "חזקת הסבירות" ואמר מפורשות בעניין אברהם את הדברים הבאים (שם בסעיף 26 להחלטה)

"הנה כי כן נראה בעיני כי הקמה של "חזקת סבירות" ביחס לכל פעולות הגביה, אשר בדעתה של הרשות להפעיל, בנוגע לכל חוב שהוא, ובלבד שהסכומים הנגבים אינם עוברים את הרף המינמי הנקוב בתקנות - עלולה להתברר, בנסיבות מסוימות, כסותרת את עקרונות המשפט החוקתי והמנהלי, והיא איננה עולה בקנה אחד גם עם חובותיה של הרשות לפעול בסבירות ובמידתיות (זאת הן במשמעות שעל הרשות לשיקול את כל השיקולים הרלוונטיים טרם שתקבל החלטה, והן במשמעות שעליה לערוך איזון ראוי בין שיקולים אלו), והכל במתינות ובהגינות (ראו באופן כללי: ברק ארז בעמ' 619, 723-729; שרגא ושחר, המשפט המנהלי כרך שלישי (2010) בעמ' 220-219, 227-228, 263-282)."

32. ובעניינו - גם אם סעיף 4 לפקודת המיסים גבייה לא קובע מפורשות מהו פרק הזמן המינימלי שצריך לעבור בין מועד משלוח מכתב הדרישה הראשון לבין מועד משלוח מכתב הדרישה השני, היה על הנתבעת להפעיל שיקול דעת ולפעול באופן סביר בנסיבות העניין ופעולה בשיקול דעת ובסבירות בנסיבות העניין פרושה מתן אפשרות סבירה לחברי הקבוצה לשלם את החוב המצויין במכתב ההתראה הראשון וזאת עוד בטרם הוצאת מכתב ההתראה השני ומשלא עשה הנתבעת כן הרי שהיא התנהלה "שלא כדין" בנסיבותיה של התובענה דנן וכפועל יוצא עליה להשיב לחברי הקבוצה את כל החיובים הנוספים שבהם היא חייבה את חברי הקבוצה במכתב ההתראה השני אל מול החיובים שבמכתב ההתראה הראשון (היינו עלויות מכתב ההתראה השני וכן הפרשי הריבית שבין החוב המצויין במכתב ההתראה השני לבין החוב המצויין במכתב ההתראה הראשון) והכל כאשר את הטענות הללו ניתן ואף ראוי לברר במסגרת תובענה ייצוגית.

33. ולעניין זה אמר כב' ס"נ מלצר בעניין אברהם:

"כאן המקום להדגיש שבשלב המוקדם של בירור השאלה האם יש מקום לקבל את התובענה לאישור התובענה כייצוגית – אין צורך בהוכחת מכלול הטענות לגופן, ודי בכך שלכאורה יש בהן ממש. זאת מן הטעם שבירור עילת תביעתו של תובע במסגרת תובענה לאישור כייצוגית של התובענה שהגיש, הוא רק בבחינת "פרוזדור באמצעותו ניתן להיכנס לטרקלין", ולפיכך זוהי איננה המסגרת לבירורה של התביעה עד תום (ראו: רע"א 4556/94 טצת נ' זילברשץ, פ"ד מט(5) 744, 787 (1996)). בעניין זה נאמרו, בפרשה אחרת, הדברים הבאים, על-ידי חברי, השופט י' דנציגר (בדעת הרוב):

44
"אישור תובענה לניהול תובענה ייצוגית משמעו קביעה לכאורית כי עסקינן בתובענה שיש אפשרות סבירה שהטענות המועלות בה תוכרענה לטובת חברי הקבוצה. הא ותו לא. הטלת נטל גבוה מזה ביחס לתשתית הנדרשת עלולה לגרום לכך שתובענות מוצדקות לא תעבורנה את הרף הדרוש... תוצאה כזו, אשר אינה נותנת ביטוי מספק לאופיו המקדמי של הליך בקשת האישור, אינה יעילה ואינה רצויה".

(ראו: רע"א 3489/09 מגדל חברה לביטוח בע"מ נ' חברת צפוי מתכות עמק זבולון בע"מ [פורסם בג' 11.4.2013], בפסקה 15).

מהאמור לעיל עולה, איפוא, כי אם לאחר בחינה של מכלול החומר שמוצג בגדרי הדיון בתובענה לאישור התובענה ייצוגית נמצא שהמערערת הרימו את הנטל להראות, ולו ברמה הלכאורית, כי ביחס לשאלות שהוצגו לעיל – התנהלותן של המשיבות היתה על פני הדברים, שלא כדין, הרי שדי בכך כדי שבקשתן תאושר והתובענה שהגישו תתברר ייצוגית (בכפוף, כמובן, להתקיימותם של יתר התנאים הנדרשים לשם כך לפי סעיפים 4 ו-8 לחוק תובענות ייצוגיות).

34. דברים אלו נכונים כמובן גם לעניינה של תובענה זו.

גם הסך של 2 ₪ למכתב שאותו הצהירה הנתבעת שהיא גובה בפועל בגין מכתבי

ההתראה אינו עומד בדרישות תקנות הגבייה

35. כאמור לעיל גם את הסך של 2 ₪ למכתב התראה שאותו הנתבעת טוענת שהיא גובה הנתבעת אינה רשאית לגבות וזאת לאור הוראות תקנות הגבייה.

36. כמפורט לעיל, בקשר לסכום זה אמר מר נקר מהנתבעת במכתבו מיום 24.11.22 את הדברים הבאים:

"החייב נובע מסעיף 12ט לפקודת המסים גב'ה...., בהמשך לסעיף זה בתקנות המסים קיים סעיף קביעת ההוצאות מרביות בהם נקבע סכום ההוצאות המרביות שניתן לגבות בהפעלת אמצעי אכיפה.

על מכתבי התראה והרשאה, סכום הגבייה המקסימלי הינו 16 ₪ למכתב.

במקרה הנ"ל, חייבת בסכום מינימלי של 2 ₪ למכתב."

37. התובע יטען כי טיעונה זה של הנתבעת אינו יכול לעמוד.

38. תקנה 1 לתקנות הגבייה שאליהן מפנה מר נקר קובעת כדלקמן:

"1. הופעלו אמצעי אכיפה מכוון הפקודה בשל חוב מס, ניתן להוסיף עליו את ההוצאות הישירות שהיו כרוכות בהפעלת אמצעי האכיפה כאמור בסעיף 12ט לפקודה ובלבד שאמצעי האכיפה מנוי בתקנות אלה ושסכום הוצאות פעולה כמפורט בטור א', לא יעלה על הסכום הנקוב לצדה, בטור ב':

(1) משלוח דרישה ראשונה למכתב – 16 ₪."

39. מתקנה 1 לתקנות הגבייה עולה שהסכום המותר בגבייה אינו הסכום המקסימלי המצויין בתקנות זה אלא הסכום שמהווה את "ההוצאות הישירות" שהיו כרוכות בפועל ב"יצורו" של מכתב הדרישה יהיה גובהן אשר יהיה וכך נקבע כאמור בעניין שרה אברהם

40. וכך אמר ס"נ מלצר בעניין שרה אברהם לעניין זה (שם, סעיף 17 לפסק הדין):

"כפי שציינתי לעיל – לא מקובלת עלי הטענה שלפיה מעת שנקבעו סכומי מקסימום בתקנה, חזקה היא כי בכל מקרה סביר לגבות אותם, ולפיכך כל עוד

המשיבות לא חרגו מתקרת הסכומים האמורים – ממילא לא מוטלת עליהן חובה לבחון מה הן ההוצאות הישירות הנובעות בפועל מהליכי הגבייה ולשמור על נחס סביר ומידתי בינן לבין סכום החוב. אני אף סבור כי אין מקום לטענה שלפיה לא חלה על המשיבות חובה לפרט מה הוא הבסיס לחישוב הסכומים שנגבו בפועל. לגישתי פרקטיקה של גביית סכומי המקסימום הקבועים בתקנות ביחס ל"הוצאות אכיפה", ללא בוזינה של ההוצאות הישירות הנובעות בפועל מהליכי הגבייה שהרשות תובעת לנקוט בהן – נוגדת את החובה המוטלת על הרשות לעגן את החלטותיה בנתונים מבוררים, ואת חובתה להפעיל שיקול דעת ולהתנהל בסבירות ובמידתיות בהפעלת סמכויותיה."

41. וכן ראה לעניין זה גם את דברי בית המשפט העליון בעניין ליבוביץ (שם) בסעיף 22 לפסק הדין):

"הסכומים הנקובים בתקנות הם סכומים מרביים, ולא בכדי נקבע בעניין אברהם כי לא ניתן לגבותם באופן אוטומטי, ועל הגבייה להתבצע כנגד ההוצאות שהוצאו בפועל לצורך הפעלת אמצעי האכיפה. כך לדוגמה, אם הוצאה והובלה של מעוקלים עלתה לעירייה בפועל 300 ₪, היא תוכל לגבות 300 ₪ בלבד, ולא את הסכום המרבי הנקוב בתקנות העומד על 360 ₪. מנגד, אם הוצאת המעוקלים והובלתם עלתה לעירייה 500 ₪, היא תאלץ להסתפק ב-360 ₪ ולספוג על חשבונה את היתרה

42. ובעניינו, כמפורט לעיל "ההוצאה בפועל" היא הסכום שאותו שילמה הנתבעת לדפוס אורדע על מנת שזה ידפיס את מכתב הדרישה במעטפת וישלח אותו, עבור הנתבעת, לתובע וליתר חברי הקבוצה.

43. למיטב ידיעתו של התובע, ידיעה והמבוססת גם על עבודתו בעבר מול רשויות מקומיות המתקשרות עם חברת אורדע פרינט לצורך הוצאת מכתבי דרישה עבורן, רשויות מקומיות משלמות לאורדע פרינט סכום של כ- 0.15 ₪ (כחמש עשרה אגורות) בלבד למכתב והנתבעת מן הסתם משלמת סכום לאורדע פרינט סכום נמוך עוד יותר.

44. ואם אכן הנתבעת משלמת מחד לאורדע פרינט 15 אג' למכתב ומנגד גובה 2 ₪ למכתב מחברי הקבוצה, הרי שבכך מתעשרת הנתבעת שלא כדין פעם נוספת בסך נוסף של 1.85 ₪ בגין כל מכתב התראה שהיא מוציאה לחברי הקבוצה.

עילות התביעה

45. סעיף 1(א) לחוק יסוד: משק המדינה קובע כדלקמן:

"מסים, מילואות חובה ותשלומי חובה אחרים לא יוטלו, ושיעוריהם לא ישונו, אלא בחוק או על פיו; הוא הדין לגבי אגרות."

46. האיסור על גביית אגרות (ותשלומי חובה אחרים) אלא לפי סמכות מפורשת הקבועה בחוק, מעוגן בראש ובראשונה בעקרון חוקיות המינהל, לפיו "הרשות המינהלית רשאית ומוסמכת לעשות רק אותן פעולות שהחוק הסמיך אותה לעשותן" (דפנה ברק-ארז משפט מינהלי (2011) 97).

47. ומשהפרה הנתבעת את חובותיה אזי הפרתן של הוראות אלו מהווה בנסיבות העניין עוולה של הפרת חובה חקוקה, המוסדרת בסעיף 63 לפקודת הנזיקין וכמו כן חובתו של הנתבעת להשיב את האגרות הללו אותם גבתה שלא כדין וללא סמכות, נובעת גם מסעיף 1 לחוק

עשיית עושר ולא במשפט, תשל"ט-1979, גם מסעיף 1 לחוק יסוד: משק המדינה שפורט לעיל כאשר חובת ההשבה עומדת גם כעילה עצמאית המבוססת על עקרון שלטון החוק וחוקיות המינהל.

48. בכל הנוגע לעוולה של הפרת חובה חקוקה, המוסדרת בסעיף 63 לפקודת הנזיקין, הרי שיסודותיה של עוולת הפרת חובה חקוקה הם אלו: (א) קיומה של חובה המוטלת על המזיק מכוח חיקוק; (ב) החיקוק נועד לטובתו של הנזוק; (ג) המזיק הפר את החובה המוטלת עליו; (ד) ההפרה גרמה לנזוק נזק; (ה) הנזק אשר נגרם הוא מסוג הנזק אליו נתכוון החיקוק. ראה למשל ע"א 145/80 ועניין נ' המועצה המקומית בית שמש, פ"ד לו (1) 113, 138-139 (1982). יסודות אלו התקיימו גם במקרה שלפנינו.

49. לא למותר להזכיר, כי בהעדר שיקולים מיוחדים לסתור, ההנחה היא כי כל חובה שהוטלה מכוח חיקוק במישרין או בעקיפין על אדם או גוף נועדה לטובתו או להגנתו של הנפגע מהפרתה ומזכה את הנפגע בסעד נזיקי (ראה למשל ע"א 2351/90 לסלאו נ' ג'אמל, פ"ד מז (1) 629, 635-636 (1993)).

50. בכל הנוגע לעשיית עושר, הרי שגביית האגרות ביתר מחברי הקבוצה מהווה גם התעשרות שלא כדין של הנתבעת, בניגוד לסעיף 1 לחוק עשיית עושר ולא במשפט, התשל"ט-1979.

51. במקרה שלפנינו התקיימו שלושת יסודות העוולה דנן: (1) התעשרות – הנתבעת גבתה מהתובע ומיתר חברי הקבוצה סכומים שונים ביתר; (2) ההתעשרות האמורה באה לנתבעת מן התובע ומיתר חברי הקבוצה ועל חשבונם; (3) התעשרותה של הנתבעת על חשבון התובע ויתר חברי הקבוצה הייתה "שלא על פי זכות שבדין" – זאת נוכח האמור לעיל (לעניין יסודות העוולה ראה למשל רע"א 371/89 ליבוביץ נ' א. את.י. אליהו בע"מ ואח', פ"ד מז (2) 309 (1990); רע"א 5768/94 א.ש.י.ר. יבוא יצור והפצה ואח' נ' פורום אביזרים ומוצרי צריכה בע"מ ואח', פ"ד נב (4) 289, 335, 358-360 (1998)).

52. ובכל הנוגע לחובת ההשבה העומדת גם כעילה עצמאית המבוססת על עקרון שלטון החוק וחוקיות המינהל ראה למשל בעניין ע"א 546/04 עיריית ירושלים נ' שירותי בריאות כללית (שם, בסעיף 32 לפסק הדין):

"פעולת הגביית של אגרת פינוי האשפה היתה בחוסר סמכות ומהווה התעשרות שלא על-פי זכות שבדין". גביית אגרת פינוי אשפה אינה כדין כיוון שנועדה לעקוף את הפטור מארנונה הקבוע בחקיקה ראשית והיא בלתי-חוקית... נסיבות המקרה הולמות הכרה בעילת השבה עצמאית מחמת גבייה בחוסר סמכות, וזאת הן מאחר שתחולת עילות ההשבה ה"מסורתיות" מעוררת קשיים והן מאחר שאין מניעה עקרונית להכיר בעילה של גבייה בחוסר סמכות, היורדת לשורש הסמכות המחייבת השבה.... קביעת חובת השבה מלאה בגין עילה של גבייה בחוסר סמכות מסייעת בשמירה על עקרון שלטון החוק."

53. דברים אלו נכונים כמובן גם לעניינה של תובענה זו.

הגדרת הקבוצה וחישוב הנזק הכולל לחברי הקבוצה

54. מבוקש כי הגדרת הקבוצה בקשר לנושאים שפורטו לעיל תהא כדלקמן:

"כל מי שחויב על ידי רשות המסים במהלך שנתיים שקדמו ליום הגשת התביעה בסך העולה על סך של 2 ₪ בגין כל מכתב ההתראה שנשלח אליו ו/או חויב בסכום כלשהו בגין מכתב ההתראה השני שנשלח אליו ו/או חויב בהפרשי ריבית מעבר לסכום החוב הנקוב במכתב ההתראה הראשון שנשלח אליו ו/או חויב בגין מכתב ההתראה מעבר לסכום של כ-0.15 ₪ בגין מכתב דרישה שנשלח אליו מאת רשות המסים"

55. בכל הנוגע למספרם של חברי הקבוצה הרי שכל הנתונים בנוגע למספרם ולנזקים שנגרמו להם מצויים בידי המשיב ועל כן המנגנון המוצע לצורך כך הנו כי המשיב תספק לתובע ולבית המשפט הנכבד נתונים מדויקים בעניינים אלו, אך בשלב ראשוני זה יעריך התובע את הסכומים הכוללים שלהם וזכאים חברי הקבוצה נכון למועד הגשת התובענה כדלקמן:

55.1. התובע יניח כי הנתבעת מוציאה 500,000 מכתבי התראה ראשונה ועוד 500,000 מכתבי התראה שנייה בכל שנה.

55.2. לאור זאת הנזק:

55.2.1. בעילה הראשונה (חויב יתר של 2 ₪ למכתב) - הנזק הכולל עומד על 2 מליון ₪.

55.2.2. בעילה השנייה (חויב של 2 ₪ בקשר למכתב השני וכן ריבית, שאותה יעריך התובע בממוצע על 10 ₪) - הנזק הכולל עומד על 12 מליון ₪.

55.2.3. בעילה השלישית (כי החיוב צריך לעמוד על 15 אג' בלבד בגין כל מכתב דרישה) - 3.7 מליון ₪.

56. ובסך הכל הנזק הכולל המוערך שנגרם לכלל חברי הקבוצה עומד נכון למועד הגשת התובענה על 17.7 מליון ₪.

הסעדים המבוקשים בתובענה

57. הסעדים המבוקשים בתובענה זו הם הסעד כספי וסעד הצהרתי כדלקמן:

57.1. סעד כספי - להורות לנתבעת להשיב לחברי הקבוצה את כל ההוצאות והריביות שאותן גבתה הנתבעת כמפורט לעיל, שלא כדין, בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק.

57.2. סעד הצהרתי - להצהיר כי גביית ההוצאות הנעשית ביתר נעשית על ידי הנתבעת שלא כדין וכפועל יוצא להורות לנתבעת לחדול מלגבות את אותן הוצאות שהיא גובה ביתר, מעבר לסכומים המותרים לה.

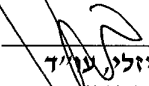
57.3. לקבוע גמול לתובע ולקבוע את שכר טרחתו של ב"כ התובע.

57.4. ליתן כל צו או הוראה אחרת כפי שבית המשפט הנכבד ימצא לנכון.

סיכום

58. לבית משפט נכבד זה הסמכות העניינית לדון בתובענה.

59. אשר על כן מתבקש בית המשפט הנכבד להיעתר לתובענה.

דן שריזלי, עו"ד
ב"כ התובע

נספח 1

מכתב ההתראה הראשון מיום 24.10.22

שולם

p.p.

2359

021303 033888

000104

033888

602-133-018

ליבוביץ עדי

בבלי 16 דירה 24

תל אביב - יפו 6233116

312130302210240001713

מל"ג

מדינת ישראל
רשות המסים בישראל

24 באוקטובר 2022

כ"ט בתשרי תשפ"ג

שם העוסק: ליבוביץ עדי 022856546 סוג תיק: 52 ממונה אזורי: מע"מ גוש דן

הנדון: דרישה והודעה לתשלום חובות

על פי פקודות המסים (גביה) וחוק מס ערך מוסף

טופס זה כולל את פירוט כל חובותיך למע"מ בהתאם לשלבי האכיפה:

א. חובות בהרשאה

לגביהם טופס זה מהווה דרישה לתשלום עפ"י סעיפים 4 ו-5 לפקודת המסים (גביה). בכתב הרשאה עפ"י סעיף 4 לפקודת המסים (גביה) נצטוו לדרוש ממך לשלם מיד את חובך כמפורט בהודעה זו, ואם לא תמלא אחר דרישת, לתפוס ולמכור את נכסי המטלטלין שלך. הנך מזהר בזה כי תחויב בהוצאות העיקול, ההובלה והאחסנה שייגרמו עקב תפיסת הרכוש ומכירתו.

חובות בהתראה

חובות בתשלום מיידי לגביהם טופס זה מהווה דרישה לתשלום עפ"י סעיף 4 לפקודת המסים (גביה). הנך נדרש לשלם מיד עם קבלת דרישה זו את חובך כמפורט בטופס זה. אם לא תמלא אחר דרישה זו יינקטו-נגדך הליכי גביה בהתאם לפקודת המסים (גביה).

ב. חובות אחרים בהודעה:

חובות נוספים לאלו המפורטים לעיל וקיימים בתיקך. חובות אלו יש לשלם בהתאם למועדים הקבועים בחוק.

מזהות החוב	שלבי אכיפה	יתרת חוב הקרן	סה"כ חוב משרעדר
מס	התראה	527.00 ₪	535.00 ₪
הוצאות התראה והרשאה	חדש	4.00 ₪	4.00 ₪
סה"כ חובות לתשלום	-	-	539.00 ₪

בכבוד רב,
גובה המס

כתובת משרדנו: מע"מ גוש דן
ז'בוטינסקי 155, רמת גן 5257500
טלפון: 0747619848

לידיעתך! ניתן לשלם חובות מע"מ באמצעות אתר האינטרנט:
www.Go.gov.il/taxes או באמצעות הטלפון: *4954

6426371761

מספר שובר

704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074
704934164621761902285654610000005390074

חומת הבנק

לתשלום בבנק הדואר בלבד

הטופס יישאר בידי הלקוח

0-01001-3

מס' חשבוני בבנק הדואר

60-49341

קוד מוטב

6426371761

נומרטור

22856546

מספר תיק *

539.00 ₪

סכום לתשלום בש"ח

604934164621761902285654610000005390074

31

נספח 2

מכתב המבקש מיום 14.11.22

עדי ליבוביץ, משרד עורכי-דין
ADI LEIBOWITZ, LAW OFFICES

ADI LEIBOWITZ, ADV.
 SHMUEL AVITSROR, ADV.

עדי ליבוביץ, עו"ד
 שמואל אביצור, עו"ד

GIBOR SPORT BLDG.10 FLOOR, MENACHEN BEGIN ST. RAMAT – GAN 52521 52521 רמת גן 7, רח' מנחם בגין
 PHONE: 972-3-6126999 FAX: 972-3-6126555 EMAIL: adileibowitzlaw@gmail.com 03-6126555 פקס: 03-6126999 טלפון:

תאריך: 14.11.22

בפקס 02-6318193

לכבוד
 גב' נטע סבח
 סמנכ"ל בכיר (אכיפת הגבייה)
רשות המסים בישראל

ג.נ.,

הנדון: הוצאות התראה והרשאה

1. לאחרונה קיבלתי מכתב "דרישה והודעה לתשלום חובות על פי פקודת המסים גביה וחוק מס ערך מוסף" לתשלום יתרת חוב מס למע"מ בשיעור ש"ח 527 וכן "הוצאות התראה והרשאה" בסך של 4 ש"ח ללא כל פרוט בקשר למרכיבי חוב זה. העתק מכתבכם מצ"ב.
2. אבקש לדעת מהם רכיבי אותן "הוצאות התראה והרשאה" ומה ערכו כספי של כל רכיב וכיצד הוא חושב, כך שכלל הרכיבים בסעיף זה אכן מגיעים לסכום הכולל של 4 ש"ח ששולם על ידי.
3. להתיחסותכם המהירה אודה.

לכבוד רב
 עדי ליבוביץ, עו"ד

נספח 3

מכתב התשובה של המשיבה מיום 16.11.22

3

מדינת ישראל

אכיפת הגביה

תאריך: כ"ב חשון תשפ"ג
16 בנובמבר 2022
סימוכין: 672773

לכבוד
עו"ד עדי ליבוביץ

הנדון: הוצאות התראה והרשאה ת"ז 022856546

1. במענה למכתבך מיום 14.11.2022 בנושא שבנדון ולשאלותיך בגין החובות בתיקך 022856546 ע"ס 527 ש"ח + 4 ש"ח הוצאות התראה העובדת בתיק הן כדלקמן:
2. החוב בסך 511 ש"ח מקורו בדוח אוגוסט 2022 קרן מס בסך 511 ש"ח הדוח אוגוסט הוגש על ידייך לתשלום על סך 122,653 ש"ח בפועל שולם 122,142 ש"ח.
3. בנוסף לכך היה קיים במצב חשבון חוב בסך 16 ש"ח ריבית בדו"ח יוני 2022, הריבית נוצרה כתוצאה מהתשלום השני ששולם ע"י דוח יוני 2022 בסך 47,960 ש"ח אשר שולם ב 21.07.2022 בעוד המועד אחרון לתשלום הינו 19.07.2022
4. כאמור מכתב הרשאה על סך 527 ש"ח שנישלח אליך הוא בגין חוב קרן מס סך 511 ש"ח + 16 ש"ח ריבית, כפי שפורט בסעיפים 2 ו-3 במכתב.
5. בגין מכתב התראה / הרשאה זה חויב חשבונך בסכום של 4 ש"ח (לדיעתך עבור כל מכתב הוצאות התראה / הרשאה מחויב מצב חשבון בסכום זה)

בברכה,

חנן נקר

ממונה אכיפת הגביה מיסוי עקיף

העתק:

גב' נטע סבח, סמנכ"לית בכירה אכיפת הגביה
מר אלאון מן, מנהל אגף א' גביה מיסים עקיפים

נספח 4

מכתב המבקש מיום 16.11.22

4

עדי ליבוביץ, משרד עורכי-דין
ADI LEIBOWITZ, LAW OFFICES

ADI LEIBOWITZ, ADV.

SHMUEL AVITSROR, ADV.

נדי ליבוביץ, עו"ד

שמאל אביצור, עו"ד

GIBOR SPORT BLDG.10 FLOOR, MENACHEN BEGIN ST. RAMAT – GAN 52521

52521 רמת גן 7, מנחם בגין 10 רח' מנחם בגין 7, רמת גן 52521

PHONE: 972-3-6126999 FAX: 972-3-6126555

EMAIL: adileibowitzlaw@gmail.com

טלפון: 03-6126999 פקס: 03-6126555

תאריך: 16.11.22

לכבוד

מר חנן נקר

ממונה אכיפה מיסוי עקיף
רשות המסים בישראל

בדוא"ל

א.נ.,

הנדון: הוצאות התראה והרשאה

הנני לאשר קבלת מכתבך מיום 16.11.22 (סיכומין 672773) שהוצא כמענה למכתבי אליכם מיום 14.11.22 ולפנות אליך כדלקמן:

1. ראשית ברצוני להודות לך על המענה המהיר לפנייתי.
2. יחד עם זאת ולגופם של דברים אין במכתבך מענה לפנייתי.
3. פנייתי הייתה אך ורק בנוגע לשאלה כיצד הגעתם לסכום של 4 ש"ח שגביתם ממני בגין המכתב ההתראה ששלחתם אלי ומאילו רכיבים מורכב סכום זה.
4. אשר על כן אחזור ואבקש לדעת כיצד הגעתם לסכום שגביתם ממני בסך של 4 ש"ח בגין מכתב ההתראה ששלחתם, מאילו רכיבים מורכב סכום זה ומה עלותו של כל אחד מהרכיבים הללו.
5. להתיחסותכם המהירה אודה.

בכבוד רב

עדי ליבוביץ, עו"ד

העתק: גב' נטע סבח, סמנכ"לית בכירה אכיפת הגבייה
מר אלאון מן, מנהל אגף אי גבייה מיסים עקיפים

נספח 5

מכתב ההתראה השני מיום 4.11.22

021303 035808

000104

035808

602-133-018

ליבוביץ עדי
בבלי 16 דירה 24
תל אביב יפו 6233116

שולם

p.p.

2359

312130302211060016669

מ-כ

מדינת ישראל
רשות המסים בישראל

4 בנובמבר 2022

בחסון תשפ"ג

שם העוסק: ליבוביץ עדי 022856546 סוג תיק: 52 ממונה אזורי: מע"מ גוש דן

הגדון: דרישה והודעה לתשלום חובות

על פי פקודות המסים (גביה) וחוק מס ערך מוסף

טופס זה כולל את פירוט כל חובותיך למע"מ בהתאם לשלבי האכיפה:

- א. חובות בהרשאה**
לגביהם טופס זה מהווה דרישה לתשלום עפ"י סעיפים 4 ו-5 לפקודת המסים (גביה). בכתב הרשאה עפ"י סעיף 4 לפקודת המסים (גביה) נצטוו לדרוש ממך לשלם מיד את חובך כמפורט בהודעה זו, ואם לא תמלא אחר דרישתי, לתפוס ולמכור את נכסי המטלטלין שלך. הנך מחזיר בזה כי תחויב בהוצאות העיקול, ההובלה והאחסנה שייגרמו עקב תפיסת הרכוש ומכירתו.
- חובות בהתראה**
חובות בתשלום מיד לגביהם טופס זה מהווה דרישה לתשלום עפ"י סעיף 4 לפקודת המסים (גביה). הנך נדרש לשלם מיד עם קבלת דרישה זו את חובך כמפורט בטופס זה. אם לא תמלא אחר דרישה זו יינקטו-נגדך הליכי גביה בהתאם לפקודת המסים (גביה).
- ב. חובות אחרים בהודעה:**
חובות מספים לאלו המפורטים לעיל וקיימים בתיקך. חובות אלו יש לשלם בהתאם למועדים הקבועים בחוק.

מהות החוב	שלבי אכיפה	יתרת חוב הקרן	סה"כ חוב משוערך
מס	הרשאה	₪527.00	₪537.00
הוצאות התראה והרשאה	חדש	₪6.00	₪6.00
סה"כ חובות לתשלום	-	-	₪543.00

בכבוד רב,
גובה המס

כתובת משרדנו: מע"מ גוש דן
ז'בוטינסקי 155, רמת גן 5257500
טלפון: 0747619848

לידיעתך: ניתן לשלם חובות מע"מ באמצעות אתר האינטרנט:
www.Go.gov.il/taxes או באמצעות הטלפון: *4954

6426502012
מספר שובר

התקף מ-22/11/22
של מ-22/11/22

חותמת הבנק	לתשלום בבנק הדואר בלבד הטופס יישאר בידי הלקוח	0-01001-3 מס' חשבונו בבנק הדואר
60-49341 קוד מוטב	6426502012 נומרטור	22856546 מספר תיק
		543.00 ₪ סכום לתשלום בש"ח

604934164265020122856546100000005430093

07.11.2022

35808 / 49578

CmpLtr_Ltrn06112022_MA_21303_EM1113927.pdf

נספח 6

מכתב התשובה של המשיבה מיום 24.11.22

6

מדינת ישראל

תאריך: ל' חשוון תשפ"ג
24 בנובמבר 2022
סימוכין: 672586
תיק:

לכבוד
עו"ד עדי ליבוביץ

א.נ.

הנדון: הוצאות התראה והרשאה

במענה למכתבך מיום 16.11.22 להלן התייחסותי:

דליב החיוב 4 נ"ב בו חויבת, נוצר בגין מכתבי ההתראה שנשלחו אליך
כל מכתב חויב ב- 2 נ"ב.

החיוב נובע מסעיף 12ט לפקודת המסים גביה, קובע התייחסות להוצאות
סבירות שישא החייב בעת נקיטת אמצעי אכיפה, במקרה הנ"ל
אמצעי האכיפה, הינם שני המכתבים שנשלחו אליך.

בהמשך לסעיף זה בתקנות המסים, קיים סעיף קביעת הוצאות מרביות
בהם נקבע סכום ההוצאות המרביות שניתן לגבות בהפעלת אמצעי אכיפה.

על מכתבי התראה והרשאה, סכום הגבייה המקסימלי הינו 16 נ"ב למכתב.

במקרה הנ"ל, חויבת בסכום מינימלי של 2 נ"ב למכתב.

המכתבים בגינם חויבת:

מכתב התראה ב- 24.10.22 ומכתב הרשאה נוסף ב- 4.11.22.

בכבוד רב,

חנן נקר

ממונה אכיפת הגביה – מיסוי עקיף

העתקים: גב' נטע סבח – סמנכל"ית בכירה אכיפת הגביה
מר אלאון מן - מנהל אגף א' מסים עקיפים

נספח 7

ההחלטה בת.צ. 11354-04-15

7

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 11354-04-15 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני : מספר תיק חיצוני

1

בקשה מס' 8

בפני כבוד השופטת אביגיל כהן

דביר גליזר
ע"י ב"כ עו"ד גיא הרמלין

המבקש

נגד

מדינת ישראל – רשות המיסים
ע"י ב"כ עו"ד נורית טביב מזרחי
פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)

המשיבה

2

החלטה

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

17

18

19

20

21

1. לפני בקשת המבקש ובא כוחו לפסיקת גמול ושכ"ט.

2. עניינינו בבקשה לאישור תובענה ייצוגית (להלן: "הבקשה לאישור") שהוגשה ביום 12/4/15, העוסקת בגביית הוצאות אכיפה בגין מכתבי התראה ובגין פעולות אכיפה נוספות שמבצעת רשות המיסים.

בבקשה נטען, כי הוצאות הגבייה גבוהות בסכומים ניכרים מההוצאות הישירות והסבירות שרשות המיסים מוציאה בגין אותן פעולות אכיפה.

3. הבקשה לאישור הוגשה, לאחר שביום 19/3/15 ניתן בבימ"ש זה במסגרת ת"צ 21899-02-12 ליבוביץ נ' עיריית תל אביב (להלן: "פרשת ליבוביץ") פסק דין ע"י כב' השופטת שיצר ולפיו התקבלה תובענה ייצוגית בגין גביית הוצאות אכיפה (בענייני חובות מים, חובות חניה וחובות ארנונה ע"י עיריית תל אביב).

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 11354-04-15 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 אציין, כי ערעורים שהוגשו על פסה"ד בפרשת ליבוביץ עדיין תלויים ועומדים.
- 2 (עע"ם 2748/15. עע"מ 2927/15. ביום 10/5/15 עוכב באופן חלקי ביצוע פסה"ד, כך שהתשלום
- 3 לחברי הקבוצה עוכב, ונקבע כי הגמול ושכה"ט ישולמו באופן מיידי).
- 4
- 5 4. המשיבה הגישה הודעת חדילה לפי סעיף 9 לחוק תובענות ייצוגיות, התשס"ו – 2006 (להלן: "החוק").
- 6 המשיבה הודיעה על חדילה מגביית סכום של 16 ₪ לגבי אמצעי אכיפה של משלוח
- 7 דרישה ראשונה בכתב ומשלוח דרישה נוספת בכתב, שנקבע בתקנה 1 לתקנות המיסים (גבייה)
- 8 (קביעת הוצאות מרביות) תשע"א – 2011, והודיעה, כי במקום סכום זה, ייגבה החל מיום
- 9 9/7/15 סכום של 2 ₪ עבור כל אחד מאמצעי האכיפה דנן.
- 10 המבקש הודיע כי לא יתנגד לחדילה, בכפוף למתן הבהרה בקשר להפסקת הגבייה גם בגין
- 11 חייבים קודמים תלויים ועומדים נכון ליום 9/7/15.
- 12 ב"כ המשיבה הבהירה, כי אכן גם ביחס לחייבים אשר חויבו קודם למועד החדילה (9/7/15)
- 13 וטרם שולמו הוצאות הגבייה, יתוקן החיוב מסך של 16 ₪ לסך של 2 ₪. (ראה הודעה מיום
- 14 23/11/15).
- 15 בנסיבות אלו, התקבלה הודעת החדילה.
- 16
- 17 5. נותרו לדיון רק סוגיית הגמול ושכה"ט.
- 18 בדיון שהתקיים ביום 28/12/15 נשמעו בעיקר טענות המבקש ובא כוחו וכן טענות מבקש אחר
- 19 ובא כוחו (בת"צ 11354-04-15) בשאלה, איזו בקשה לאישור מבין השתיים שהיו תלויות
- 20 ועומדות, יש להותיר על כנה.
- 21 נקבע, בהסכמת המבקש וב"כ המשיבה כי לאחר שאכריע בסוגיה שבין המבקש כאן והמבקש
- 22 בתיק 20588-04-15, יוגשו טיעונים בכתב בנוגע לפסיקת הגמול ושכה"ט.
- 23
- 24 6. בהחלטתי מיום 28/12/15 קבעתי, כי יש להותיר את הבקשה בת"צ 11354-04-15 על כנה.
- 25 לפיכך, הוגשה בקשה בכתב לפסיקת גמול ושכ"ט. (בקשה מס' 8)
- 26
- 27 7. תמצית טענות המבקש:
- 28 המבקש דורש גמול בסך 280,000 ₪ וכן שכ"ט בא כוחו בסך 840,000 ₪ + מע"מ.
- 29
- 30
- 31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 15-04-11354 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני : מספר תיק חיצוני

- 1 סכומים אלו נדרשו, שכן לטענת המבקש, הגמול הוא בשיעור 4% מסכום ההשבה לשנתיים,
- 2 העומד על סך של 7 מיליון.
- 3 שכה"ט הראוי לטענתו הוא בשיעור 12% מהסכום הנ"ל בצירוף מע"מ.
- 4 המבקש מפנה לפסק דינו של בימ"ש העליון בעמ"מ 6687/11 מדינת ישראל נ' אבוטבול (ניתן
- 5 ביום 25/12/12), שם סכום הגמול ושכה"ט גם יחד עמדו על שיעור של 16% מתוך סכום
- 6 התועלת שחושבה לשנתיים.
- 7 המבקש מפנה לפסה"ד מיום 18/5/14 בעמ"מ 9237/12 עיריית מודיעין מכבים רעות נ' אי.ש.
- 8 ברקאי; שם סכום ההשבה היה שנוי במחלוקת (בין 90,000 ₪ לגרסת העירייה לבין 252,000
- 9 ₪ לגרסת המבקש), ונפסק גמול בסך 15,000 ₪ ושכ"ט בסך 60,000 ₪ המהווים לפחות 30%.
- 10 המבקש מפנה לפסיקה נוספת, ממנה ניתן לראות, כי קיימת שונות בין מקרה למקרה.
- 11 המבקש מפנה גם להחלטתי מיום 6/12/12 בעניין הירשנזון (ת"צ 27468-02-12 הירשנזון נ'
- 12 מדינת ישראל משרד התחבורה רשות הרישוי ות"צ 6799-02-12 עידן שמש נ' משרד
- 13 התחבורה רשות הרישוי, החלטה מיום 6/12/12; שם הפנתי להלכת ביהמ"ש העליון אשר
- 14 אפשרה לאמץ את שיטת האחוזים כשיטה המובילה לפסיקת שכ"ט בתובענות ייצוגיות.
- 15
- 16 אציין, כי בעניין הירשנזון, היפנתי לעניין רייכרט (ע"א 2046/1, 205/10 עזבון המנוח משה
- 17 שמש נ' דן רייכרט) שם גם הומלץ כי שכר הטרחה ייפסק בשיעור מדורג, כך שכל שסכום
- 18 הזכייה גדל, אחוז שכר הטרחה קטן.
- 19 בעניין הירשנזון, סכום התועלת לפרק זמן של שנתיים הוערך בכ- 16,000,000 ₪; פסקתי לכל
- 20 מבקש (היו שני מבקשים) גמול בסך 20,000 ₪ ולשני באי כוח המבקש שכ"ט בסך כולל של
- 21 120,000 ₪ בתוספת מע"מ. (אציין, כי באותו מקרה היה ספק אם הבקשה לאישור היתה
- 22 מתקבלת לו היה מתקיים דיון לגופו של עניין).
- 23
- 24 ביהמ"ש העליון במסגרת ערעור על החלטתי (עמ"מ 498/13 אברהם הירשנזון נ' מדינת ישראל
- 25 משרד התחבורה - ניתן ביום 30/12/13) הגדיל את הגמול ושכה"ט בדרך של מתן פס"ד לפי
- 26 סעיף 79 א' לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] התשמ"ד - 1984.
- 27 הגמול לכל מבקש הועמד על סך 40,000 ₪ (סך הכל 80,000 ₪).
- 28 שכה"ט העומד על סך 420,000 ₪ + מע"מ והוא התחלק בין שני משרדי עורכי דין.
- 29
- 30
- 31

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 15-04-11354 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 עינינו הרואות, כי פסק דינו של ביהמ"ש העליון בעניין הירשנזון (שניתן כמובן לאחר פסה"ד
- 2 בעניין אבוטבול עליו מסתמך המבקש בבקשה דנן), אמנם העלה את הסכומים שפסקתי, אך
- 3 פסק סכומים נמוכים לאין שיעור מאלו המבוקשים ע"י המבקש דנן.
- 4 אין מדובר בפסיקת 30%, 20% ואף לא 16% מסכום ההשבה / התועלת.
- 5
- 6 יובהר, כי בעניינינו, בכל הקשור לניהול ההליך הייצוגי מול רשות המיסים לא נזקקו המבקש
- 7 ובא כוחו לביצוע פעולות מורכבות. הוגשו תביעה ובקשה לאישור. הוגשה הודעת חדילה.
- 8 התקיים דיון שמטרתו מבחינת המבקש היתה להותיר את בקשתו על כנה, וכל שנותר למבקש
- 9 ולבא כוחו, הוא להגיש בקשה לפסיקת גמול ושכר טרחה.
- 10
- 11 **תמצית טענות המשיבה:**
- 12 ב"כ המשיבה טוענת, כי אין לפסוק כלל גמול ושכ"ט עו"ד לאור הלכת מי הגליל (נע"מ
- 13 2978/13 מי הגליל – תאגיד המים והביוב האזורי בע"מ נ' יוסף אחמד יונס – ניתן ביום
- 14 23/7/15) ובמסגרתה הודגשה החשיבות בפנייה מוקדמת לרשות כשיקול מהותי ומשמעותי
- 15 לעניין שכה"ט שנקבע.
- 16 הודגש, כי יש להעביר מסר לתובעים ייצוגיים פוטנציאליים ובאי כוחם, כי אין להגיש תביעה
- 17 ייצוגית ובקשות לאישור בחיפזון ובטרם מוצו ההליכים מול הרשות.
- 18 הודגש, כי במקרה דנן, הושתתה הבקשה לאישור על פסה"ד בפרשת ליבוביץ.
- 19 ההלכה שנקבעה בפרשת ליבוביץ תלויה ועומדת לדיון בערעור בביהמ"ש העליון.
- 20 המדינה לא היתה צד לאותו הליך. פסק הדין ניתן ביום 19/3/15 ועוד בטרם למדה רשות
- 21 המיסים את משמעותו של פסה"ד בעניין ליבוביץ, הוגשה הבקשה ע"י המבקש. (כאשר בפרק
- 22 הזמן שבין 19/3/15 ועד להגשת הבקשה לאישור ביום 12/4/15 כלול גם חג הפסח).
- 23
- 24 ב"כ המשיבה טוענת לחלופין, כי בשים לב למכלול הטיעונים ולכמות ההשקעה והטרחה
- 25 המועטה של המבקש ובא כוחו בעניינינו, אזי אם ייפסקו לו גמול ושכ"ט הרי שאלו צריכים
- 26 להיות נמוכים.
- 27 ב"כ המשיבה מפנה בין היתר גם לפסק דינו של בימ"ש העליון בעע"מ 7816/09 איתי בן ארי
- 28 נ' משרד האוצר ואח', שם הוגדל הסכום בדרך של פשרה. נפסק גמול בסך 40,000 ₪ ושכ"ט
- 29 בסך 80,000 ₪ + מע"מ בתביעה שהוערכה ע"י מגישה בסך של 170,000,000 ₪.
- 30
- 31
- 32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 15-04-11354 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1
- 2 ב"כ המשיבה מציינת בהגינותה, כי בעניין מי הגליל הוגשה בקשה לדיון נוסף. (דנ"מ
- 3 5519/15).
- 4 ב"כ המשיבה מדגישה, כי כספי המשיבה הם כספי ציבור. יש לשמור על הקופה הציבורית גם
- 5 כאשר פוסקים גמול ושכ"ט בתובענה ייצוגית שהוגשה בה הודעת חדילה.
- 6
- 7 **תמצית תשובת המבקש:** 11.
- 8 המבקש חוזר על כך, שלטעמו על פי הפסיקה, יש לפסוק כ- 16% גמול ושכ"ט (במצטבר)
- 9 מסכום ההשבה לשנתיים כאשר ניתנה הודעת חדילה.
- 10 לטענתו, פסקי הדין שאוזכרו ע"י ב"כ המשיבה ובהם נפסקו סכומים בעשרות אלפי שקלים
- 11 בלבד הם פסקי דין ישנים, אשר אינם משקפים את הפסיקה העכשווית.
- 12 לטענתו, רק ההחלטה בעניין ת"צ 14-05-44266 מוליתן תעשיות (2010) בע"מ נ' מדינת
- 13 ישראל (ניתן ביום 17/8/15) הוא עדכני.
- 14 בעניין מוליתן פסק בימ"ש גמול על סך 5,000 ₪ ושכ"ט על סך 25,000 ₪ תוך התחשבות בכך
- 15 שלא היתה פניה מוקדמת.
- 16 יצוין, כי מההחלטה בעניין מוליתן עולה, כי המבקשת שם אמדה את הנזק לקבוצה בסך של
- 17 כ- 9,540,000 ₪ (ראה סעיף 3 להחלטה מיום 17/8/15)
- 18 המבקש טוען, כי בעניין מוליתן סבר ביהמ"ש, כי הנזק שנגרם לקבוצה הוא מצומצם. הוא
- 19 מבקש להדגיש, כי אין ליתן משקל להיעדר פניה מוקדמת. הבקשה לאישור הוגשה לפני הלכת
- 20 מי הגליל ואין להחיל רטרופקטיבית את הלכת מי הגליל.
- 21
- 22 **לאחר עיון במכלול הטענות, אני סבורה, כי יש אמנם לפסוק גמול ושכ"ט אך בסכומים** 12.
- 23 **נמוכים משמעותית מהסכומים הנדרשים.**
- 24 (א) הגמול לתובע הייצוגי נועד לתמרץ הגשת תובענות ייצוגיות. הגמול נועד גם לתגמל
- 25 בגין טרחה והשקעת משאבים.
- 26 יש לזכור, כי המבקש לעיתים נוטל על עצמו סיכון כאשר הוא נוקט בהליך הייצוגי.
- 27 הוא חשוף לפסיקת הוצאות נגדו.
- 28 בשים לב לסכום הנמוך יחסית אשר מהווה לרוב "סכום תביעה אישי" של כל אחד
- 29 מחברי קבוצה, יש לתמרץ את התובע הייצוגי, ועליו לדעת, כי בגין עמלו הוא יזכה
- 30 בגמול.
- 31
- 32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 15-04-11354 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

גם כאשר פוסקים שכ"ט עו"ד למי שמייצג את הקבוצה, יש לקחת בחשבון את הסיכון שנטל על עצמו עורך הדין, הוצאות שהוציא, משאבים שהושקעו בניהול ההליך ועוד.

(ב) ביהמ"ש העליון מציין בפסיקותיו שיקולים שונים שיש לקחת בחשבון בעת פסיקת הוצאות ושכ"ט.

השיקולים מתחלקים בעיקר לשלוש קטגוריות:

שיקולי תשומה – המתייחסים לעלויות ולסיכון שנטלו על עצמם התובע המייצג ובא כוחו וכן מורכבות ההליך.

שיקולי תפוקה – מתייחסים לתועלת שהביא ההליך לחברי הקבוצה.

שיקולי הכוונה ציבורית – התועלת הצומחת לציבור כתוצאה מהתובענה הייצוגית.

הכוונה ראויה של המשאבים המושקעים בחיפוש, הגשה וניהול התובענות הייצוגיות.

ראה לעניין זה גם ע"א 2046/10 עזבון המנוח משה שמש נ' דן רייכרט וכן ע"מ 6687/11

מדינת ישראל נ' אבוטבול.

כאשר תובענה ייצוגית נגד רשות מנהלית נדחית בשל הודעת חדילה, שוקלים גם את האינטרס

של שמירה על הקופה הציבורית ויש לדאוג שהציבור בכללותו לא ייפגע ע"י תשלום כספים

בשיעור ניכר מהקופה הציבורית. (ראה למשל ע"מ 2395/07 אכדיה סופטור סיסטמס בע"מ

נ' מדינת ישראל).

(ג) המקרה אשר נדון בעניין מי הגליל דומה לנסיבות בעניינינו.

תובע ייצוגי ובא כוחו מעוניינים להגיש תובענה ייצוגית נגד רשות מנהלית אך לא מוצאים

לנכון להקדים פניה כלשהי לרשות, טרם הגשת ההליך הייצוגי.

בהיעדר פנייה מוקדמת, לא יכולה הרשות, גם אם היא מעוניינת בכך לתקן את הטעון תיקון.

באופן זה מוגש ההליך הייצוגי וכך יוצרים לעצמם המבקש ובא כוחו זכאות עקרונית לפסיקת

גמול ושכר טרחה, ורק לאחר מכן מתחילים לבחון לגופו של עניין, כיצד ניתן לתקן את הטעון

תיקון.

כלומר, במקרה שבו הרשות המנהלית מגיעה למסקנה כי יש ממש בטענות המועלות בהליך

הייצוגי ומגישה הודעת חדילה, עדיין נדרש בית המשפט לפסוק גמול ושכר טרחה, למרות

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 15-04-11354 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 שאין להוציא מכלל אפשרות את העובדה שהרשות היתה מתקנת את הטעון תיקון גם ללא
- 2 צורך בהליך הייצוגי, לו רק היו מסיבים את תשומת ליבה לתקלה / לבעיה אשר הועלתה
- 3 במסגרת ההליך הייצוגי.
- 4 בעניין מי הגליל, בית המשפט העליון מצא, כי בהיעדר פנייה מוקדמת, יש מקום להפחית
- 5 מהסכומים שקבע בית המשפט המחוזי.
- 6 נקבע בין היתר, כי בתור נקודת מוצא, ראוי לייחס משקל לעובדה שבעקבות הגשת התובענה
- 7 והבקשה לאישור, פעלה הרשות לתקן את הטעות, דבר אשר הביא תועלת לחברי הקבוצה
- 8 ולציבור הצרכני ואף לציבור בכללו.
- 9 בית המשפט העליון מצא, כי באותו מקרה לא היו נחוצים מאמצים רבים מאוד בבירור הרקע
- 10 המשפטי והעובדתי לצורך הגשת התובענה. היה מדובר בנושא תביעה לא מורכב אשר התמצה
- 11 בבדיקת שיעורי הריבית שנגבו מול שיעורי הריבית שנקבעו בדין.
- 12 נמצא, כי התובע הייצוגי ובא כוחו לא נטלו לעצמם סיכון משמעותי.
- 13 צוין, כי מטבע הדברים, כאשר בקשת האישור הנדחית בעקבות הודעת חדילה, אין צורך
- 14 בהשקעה הכרוכה בניהול תובענה ייצוגית לגופו של עניין.
- 15 נלקחה בחשבון העובדה שהושגה תועלת לציבור. בית המשפט העליון ציין, כי מדובר בסכום
- 16 שאינו גבוה יחסית. (התובע הייצוגי אמד את הסכום בכ- 1,000,000 ₪ - ראה סעיף ד' לפסק
- 17 דינו של כב' השופט רובינשטיין בעניין מי הגליל).
- 18 בית המשפט העליון קבע, כי התובע הייצוגי נדרש שם אמנם להגשת חוות דעת חשבונאית,
- 19 והדגיש, כי על בית המשפט לנהוג בזהירות בכספי הציבור המשולמים כגמול ושכר טרחה על
- 20 ידי הרשות הציבורית. בסופו של דבר, הועמד סכום הגמול על סך של 5,000 ₪ ושכר הטרחה
- 21 נפסק בסך של 40,000 ₪.
- 22
- 23 במקרה שלפנינו, אקדים ואומר, כי לו היתה מוגשת התובענה הייצוגית לאחר פסק הדין (ד
- 24 שניתן בעניין מי הגליל, לא הייתי פוסקת ולו שקל אחד בגין גמול ושכר טרחת עורך דין.
- 25 התובענה הוגשה בעקבות פסיקת בית המשפט בפרשת ליבוביץ כאשר נקבעו שם קביעות
- 26 עקרוניות המחייבות לימוד ובדיקה.
- 27 רשות המיסים לא היתה צד בעניין ליבוביץ. לא היתה אמורה "לנחש" מה ייפסק באותו הליך,
- 28 וממילא, היה עליה לכלכל את צעדיה רק לאחר שנודע לה על פסק הדין בפרשת ליבוביץ.
- 29 (יובהר, כי הערעור בעניין ליבוביץ עדיין תלוי ועומד בבית המשפט העליון).
- 30
- 31
- 32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 11354-04-15 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

- 1 (ה) המבקש ובא כוחו לא מצאו לנכון לפנות בפניה מוקדמת לרשות המיסים על מנת
2 לבחון את עמדתה טרם הגשת ההליך הייצוגי.
3 מהמועד שבו ניתן פסק הדין בעניין ליבוביץ ועד הגשת ההליך דן חלף פחות מחודש
4 ימים, כאשר חודש זה כולל את ימי חג הפסח.
5 למרות זאת, אצה למבקש ולבא כוחו הדרך למהר ולהגיש את ההליך.
6 למותר לציין, כי הגשת התובענה והבקשה לאישור אינה כרוכה במקרה דנן בהוצאות
7 גבוהות, אם בכלל, או בסיכון כלשהו.
8 המבקש ובא כוחו הסתמכו על פסק דין שניתן בעניין אחר וביססו עליו את התביעה
9 דנן.
10
11 (ו) למרות האמור לעיל, נראה, כי לא יהיה זה ראוי להפעיל את הלכת מי הגליל באופן
12 רטרופקטיבי לגמרי על המבקש ובא כוחו.
13 כאשר נפסקה הלכת מי הגליל, כבר לא היה ביכולתם, מטבע הדברים, להחזיר את
14 הגלגל לאחור ולפנות בפניה מוקדמת לרשות המיסים.
15 הבקשה לאישור והתובענה הייצוגית כבר היו בגדר נתון עובדתי קיים.
16 לפיכך, אני סבורה, כי יש לפסוק בכל זאת גמול ושכר טרחה אך על הרף הנמוך ביותר
17 ואין לפסוק סכום שהוא נגזרת באחוזים מהסכום שהושג כתועלת בעקבות ההליך.
18 אין הצדקה לגזור את סכום הגמול ושכר הטרחה כאחוזים במקרה דנן. יש להתחשב
19 התחשבות יתירה בעובדה שמדובר בכספי ציבור. מטרת הגשת התביעה הייצוגית
20 היא להביא תועלת לציבור, בעוד שתשלום שכר הטרחה והגמול נלקח ישירות
21 מהקופה הציבורית.
22 "לטובת" המבקש ובא כוחו עומדים במקרה דנן רק התועלת שהושגה בסופו של דבר
23 לציבור, ו"לחובתם" עומדים כל השיקולים האחרים שנלקחים בחשבון בעת פסיקת
24 גמול ושכר טרחה. כגון: היעדר מורכבות בניהול הליך ובהכנת התביעה והבקשה
25 לאישור, היעדר פנייה מוקדמת. היעדר סיכון וכיוצ"ב.
26
27 **לסיכום:** 13.
28 (א) לאור האמור לעיל, אני פוסקת למבקש גמול על סך 15,000 ₪ ופוסקת שכ"ט
29 עו"ד בסך 50,000 ₪ + מע"מ.
30
31
32

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

ת"צ 11354-04-15 גליזר נ' רשות המיסים בישראל

תיק חיצוני: מספר תיק חיצוני

1
2 יש לקוות כי בעקבות הלכת מי הגליל, יפנימו מבקשים ייצוגיים ובאי כוחם את
3 העובדה, שיש ליתן אפשרות לרשות המנהלית לתקן את הטעון תיקון עוד בטרם
4 "ילכדו" את הרשות המנהלית בהליך תלוי ועומד בבית משפט אשר יחייב את הקופה
5 הציבורית לשלם להם גמול ושכר טרחה של מאות אלפי שקלים.

6
7 (ב) המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים.

8
9 ניתנה היום, כ"ג אדר א' תשע"ו, 03 מרץ 2016, בהעדר הצדדים.
10

אמיל ט
אביגיל כהן, שופטת

11
12
13
14